

ASTRID LINDGREN
Pippi Șosețica

Cuprins

PIPI SE MUTĂ ÎN VILA VILLEKULLA.....	2
PIPI E CĂUTĂTOARE—DE—CHESTII ȘI SE IA LA HARTĂ.....	6
PIPI SE JOACĂ LEAPȘA CU POLIȚIȘTII.....	11
PIPI ÎNCEPE ȘCOALA.....	14

PIPPI STĂ COCOȚATĂ PE POARTĂ ȘI SE CAȚĂRĂ ÎN COPAC.....	18
PIPPI ORGANIZEAZĂ O EXCURSIE.....	22
PIPPI MERGE LA CIRC.....	27
PIPPI ESTE VIZITATĂ DE HOȚI.....	31
PIPPI MERGE LA O CAFEĂ.....	34
PIPPI SALVEAZĂ VIETI.....	38
PIPPI ÎȘI SERBEAZĂ ZIUA DE NAȘTERE.....	42

PIPPI SE MUTĂ ÎN VILA VILLEKULLA

La marginea orașului mic, mititel, se afla o curte în paragină și, în curte, o casă veche. Acolo locuia Pippi Șosețica. Pippi avea nouă ani și locuia singură. Nu avea nici mamă, nici tată, dar asta nu era rău deloc, căci astfel nimeni n—o zorea la culcare taman când se distra pe cînste și nimeni n—o obliga să bea ulei de ricin când ea mai degrabă ar fi ronțăit caramela.

Pippi avusese, cândva, un tată pe care îl iubea foarte mult. Și avusese, de bună seamă, și o mamă, dar trecuse atîta amar de vreme de atunci, că nu și—o putea aminti defel. Mama murise când Pippi era doar un copilăș care țipa în pătuț cât îl ținea gura, de nu se putea apropia nimeni. Fata spunea că mama era acum în ceruri și o privea printr—o boltă în nori. Pippi îi făcea de multe ori cu mâna și—i spunea:

— Nu—ți face griji! Mă descurc eu! Dar pe tata nu—l uitase Pippi. Era căpitan pe—o corabie și naviga pe mări, iar Pippi călătorise cu el până când fusese aruncat peste bord de o furtună și dispăruse fără urmă în valuri. Însă Pippi era cât se poate de sigură că avea să se întoarcă într—o bună zi. Nu credea că s—ar fi putut îneca, ci era convinsă că plutise pe ape până la malul unei insule locuite de oameni cu pielea ca abanosul, unde ajunsese rege și se plimba încolo și —ncoace cât era ziua de lungă, cu o coroană de aur pe cap.

— Mama—i înger și tata—i rege! N—are nimeni așa părinți! obișnuia Pippi să se laude. Și, de—ndată ce—și construiește tata corabia, vine să mă ia și—o să fiu prințesă! Hei—hop, să vezi atunci distracție!

Tatăl lui Pippi cumpăraseră casa cea dărăpănată, din grădina păraginită, în urmă cu mulți ani. Se gândise că acolo avea să—și petreacă bătrânețile, împreună cu Pippi, când nu va mai fi în putere să navigheze pe mări. Dar pe urmă se întâmplase nenorocirea, fusese înghițit de furtună, așa că Pippi plecase să—l aștepte acasă, la Vila Villekulla. Așa se numea casa. Era gata mobilată și aranjată, Pippi nu trebuia decât să se mute când pofta. Așa că, într—o

frumoasă seară de vară, fata își luă rămas—bun de la marinarii de pe corabia tatălui ei. Tuturor le era dragă Pippi, iar fetita ținea și ea mult la ei:

— Rămas—bun, băieți! le spuse Pippi și—i pupă frumos pe frunte, pe fiecare în parte. Nu vă faceți griji pentru mine! Mă descurc eu!

Două lucruri luă Pippi cu ea de pe corabie. O maimuțică pe nume Musiu Nilsson, pe care o primise de la tatăl ei, și o valiză mare, plină cu galbeni. Înșiruiți pe punte, marinarii se uitară lung după fetiță, până dispăru în zare. Pippi se îndepărtă cu pași apăsăți, fără să întoarcă măcar o dată privirea, cu Musiu Nilsson pe umăr și valiza în mână.

— Nemaipomenit copil! spuse unul dintre marinari ștergându—și o lacrimă, după ce Pippi se făcuse nevăzută.

Avea dreptate. Pippi era un copil cu adevărat nemaipomenit. Cel mai curios lucru era că Pippi era neînchipuit de puternică. Cumplit de puternică, mai tare decât orice polițist din lume!

Dacă avea chef, putea să ridice chiar și un cal. Și avea chef de multe ori. Pippi avea un cal pe care și—l cumpărase în ziua în care sosise la Vila Villekulla. Plătise pe el un galben, din grămada pe care o adusese cu ea în valiză. De mult voia să aibă un cal doar al ei. Calul locuia acum pe verandă. Iar când Pippi își lua cafeaua de după—amiază afară, îl ridica pur și simplu și—l ducea în grădină.

Lângă Vila Villekulla erau o altă curte și o altă casă. În casa aceea locuiau o mamă, un tată și doi copii drăguți, un băiat și o fetiță. Pe băiat îl chema Tommy, iar pe fetiță, Annika.

Erau doi copii tare cuminiți și ascultători. Tommy nu—și rodea niciodată unghiile și făcea întotdeauna ce zicea mama. Annika nu se lua la ceartă când nu i se făcea pe plac și arăta întotdeauna îngrijit în rochițele ei de bumbac bine călcate, pe care era mereu atentă să nu le murdărească. Tommy și Annika se jucau frumos împreună, în grădină, dar își doriseră de multe ori să aibă un prieten de joacă. Pe vremea când Pippi călătorea pe mări cu tatăl ei, obișnuiau să se uite printre ulucile gardului Vilei Villekulla și să ofteze:

— Ce păcat că nu stă nimeni acolo! Ce bine ar fi să se mute cineva care are copii!

În acea frumoasă după—amiază de vară, când Pippi trecu pentru întâia oară pragul Vilei Villekulla, Tommy și Annika nu erau acasă. Erau plecați pentru o săptămână la bunica, așa că habar nu aveau că se mutase cineva în casa vecină. A doua zi după ce se întorseseră acasă, ieșiră la poartă și se uitară pe stradă, dar nici prin cap nu le trecea că acum aveau o prietenă de joacă atât de aproape. Și, cum stăteau ei așa și se tot gândeau ce să facă, întrebându—se dacă avea să întâmple ceva frumos în ziua aceea sau dacă avea să fie o zi dintre acelea plicticoase, când nu le venea nicio idee, poarta Vilei Villekulla se deschise și, de după ea, se ivi o fetiță.

Cea mai ciudată fetiță pe care Tommy și Annika o văzuseră vreodată! Era chiar Pippi Șosețica, care pornise în plimbarea de dimineață. Și Pippi arăta cam așa: păr roșu ca morcovul, în două codițe împletite strâns, ce stăteau ridicate ca două bețe, un nas ca un cartofior, plin de pistru, o gură până la urechi și dinți albi și frumoși. Rochița ei era de—a dreptul curioasă. Pippi și—o cususe singură. Voise să—și facă o rochie albastră, dar nu—i ajunsese stofa, așa că peticise pe ici, pe colo, cu bucăți de material roșu. Picioarele lungi și subțirele erau încălțate cu ciorapi lungi, unul maro și unul negru, și cu o pereche de pantofi de vreo două ori mai lungi decât tălpile lui Pippi. Tata îi cumpărase pantofii din America de Sud, special puțin mai mari, ca să—i aibă mai multă vreme, iar Pippi nu voia în ruptul capului să poarte altceva.

Dar, ceea ce—i făcu pe Tommy și Annika să se holbeze uluiți, fu maimuțica de pe umărul fetiței necunoscute. Era o maimuță cu coadă lungă, îmbrăcată cu pantaloni albaștri, jachetă galbenă și pe cap avea o pălărie albă, de pai.

Pippi mergea pe stradă cu un picior pe trotuar și unul în șanț. Tommy și Annika se uitară după ea până dispăru în depărtare. Nu trecu mult și Pippi apăru din nou, mergând de—a—ndăratelea, ca racul, ca să nu mai trebuiască să se întoarcă, vezi bine! Când ajunse în dreptul

casei lui Tommy și a Annikăi, se opri. Copiii se cercetară în tăcere, în cele din urmă, Tommy zise:

— De ce mergi de—a—ndăratelea?

— De ce merg de—a—ndăratelea? se miră Pippi. N—are omul voie să meargă cum poștește? Doar trăim într—o țară liberă, nu? Și, dacă vrei să știi, în Egipt toată lumea merge așa și nu i se pare nimănui ceva curios.

— De unde știi? întrebă Tommy. Ce, ai fost în Egipt?

— Dac—am fost în Egipt? Ba bine că nu! Am fost peste tot în lume și—am văzut chestii mult mai ciudate decât oameni care merg de—a—ndăratelea! Mă—ntreb ce—ai fi zis dacă mă vedeai mergând în mâini, ca—n Indochina.

— Minți de—ngheață apele! zise Tommy. Pippi stătu un pic pe gânduri:

— Îhî, ai dreptate, mint, spuse ea cu tristețe în glas.

— E urât să minți! zise Annika, care abia acum îndrăznise să deschidă gura.

— Da, e *foarte* urât să minți, întări Pippi, încă și mai posomorâtă. Da' mai uit și eu din când în când, ce să fac... Nu poți să te—aștepți să spună mereu adevărul un copil c—un înger drept mamă, un rege drept tată și care a călătorit pe mări toată viața! Și, dacă vreți să știți, în Congo nu spune nimeni adevărul. Nici măcar un singur om! Toată lumea minte cât e ziua de lungă. Se apucă pe la șapte dimineața și o țin așa până la apusul soarelui. Așa că, dacă se—ntâmplă să mai mint, să mă iertați, e din cauză c—am stat prea mult în Congo. Ia ziceți, ne—mprietenim au ba?

— Cum să nu! spuse Tommy, simțind pe dată că ziua aceea cu siguranță n—avea să fie una plicticoasă.

— Ce—ar fi să veniți pe la mine să mâncăm împreună micul dejun? zise Pippi.

— Da, chiar, ce—ar fi? spuse Tommy. Hai să mergem!

— Daaa! întări Annika. Haide!

— Dar, mai întâi, faceți cunoștință cu Musiu Nilsson! zise Pippi.

Maimuțică își scoase pălăria și salută politicos. Apoi intrară pe poarta șubredă a Vilei Villekulla, o lunară pe aleea pavată cu pietriș și străjuită de copaci cu trunchiurile acoperite cu mușchi — păreau numai buni pentru cățarat copacii ăștia —, ajunseră la casă și urcară pe verandă. Acolo dădură cu ochii de cal care ronțăia ovăz dintr—o supieră.

—De ce ții calul pe verandă? se miră Tommy, căci toți caii pe care—i văzuse el vreodată stăteau în grajd.

—Hm... zise Pippi gânditoare. Păi, în bucătărie m—ăș împiedica de el tot timpul, iar în salon nu—i place.

Tommy și Annika mângâiară calul, apoi intrară în casă. Vila Villekulla avea o bucătărie, un salon și un dormitor, dar pare—se că Pippi uitase să aranjeze prin casă în săptămâna aceea. Tommy și Annika se uitară cu atenție în jur, să nu cumva să dea nas în nas cu regele ascuns prin vreun ungher. Nu văzuseră un rege în viața lor. Dar nici urmă de vreo mamă sau vreun tată în toată casa. Annika întrebă îngrijorată:

—Locuiești singură?

—Cum adică singură? Cu Musiu Nilsson și cu calul!

—Vreau să zic... adică n—ai mamă și tată?

—Nici una, nici alta! răspunse Pippi veselă.

—Și cine—ți spune când să mergi la culcare și chestii din astea? se miră Annika.

—Eu singură! zise Pippi. Mai întâi îmi zic cu frumosul și, dacă n—ascult, îmi mai zic o dată foarte serios și, dacă nici atunci n—ascult, se lasă cu săpuneală, pricepeți voi?

Tommy și Annika nu înțelegeau nicidecum, dar își ziseră că poate mergea și așa. Între timp, intrară în bucătărie și Pippi începu să strige cât o ținea gura:

Și—acum clătite să gătim,

Și—acum clătele să prăjim,

Si—acum clătici să răsucim.

Scoase trei ouă și le aruncă în sus. Unul îi ateriza drept pe cap și se sparse, iar gălbenușul i se prelinse pe frunte și îi intră în ochi. Pe celelalte două le prinse cu dibăcie într—o cratiță.

— Am auzit că gălbenușul e bun pentru păr, spuse Pippi, ștergându—și ochii. Să vedeți numai cum crește, ca uns! Dacă vreți să știți, în Brazilia toată lumea umblă pe stradă cu ou pe cap. O chelie nu vezi! S—a—ntâmplat însă odată că un prostănac de moș și—a mâncat toate ouăle, în loc să se ungă cu ele pe cap. Și bineînțeles c—a chelit și, de câte ori ieșea pe stradă, așa o răzmeriță se isca, de trebuia mereu să vină poliția!

În timp ce turuia, Pippi scoase cu îndemânare bucățile de coajă de ou din cratiță. Apoi luă o perie de baie, agățată într—un cui, și începu să amestece cu râvnă în aluatul de clătite, stropind toți pereții. În cele din urmă, vărsă ce mai rămăsese într—o tigaie așezată pe aragaz. Când clătita se rumeni pe o parte, o aruncă în aer, unde se întoarse cu susul în jos, apoi o prinse cu tigaia și o puse din nou pe foc. Când fu gata, o azvârli de nu se văzu direct pe farfuria de pe masă.

— Mâncăți! țipă Pippi. Repede, până nu se răcește!

Tommy și Annika înfulecară clătita și li se păru tare gustoasă. După aceea, Pippi îi pofti în salon, unde era o singură mobilă, un scrin mare, mare, cu multe sertare mici, mici de tot. Pippi deschise fiecare sertarăș și le arătă lui Tommy și Annikăi comorile ei: nemaivăzute ouă de pasăre, cochilii și pietre ciudate, cutiuțe frumoase, oglinjoare elegante, cu rame de argint, șiraguri de perle și câte și mai câte alte minunății, pe care Pippi și tatăl ei le cumpăraseră în călătoriile lor peste mări și țări. Pippi le dădu noilor ei prieteni câte un cadou drept amintire. Tommy primi un pumnal cu mâner de sidef, iar Annika o cutiuță al cărei capac era frumos împodobit cu scoici rozalii. În cutie era un inel cu piatră verde.

— Ar fi bine să mergeți acasă acum, spuse Pippi, ca să puteți veni și mâine. Că, dacă nu plecați, n—aveți cum să vă—ntoarceți și—ar fi păcat!

Tommy și Annika fură întru totul de acord, așa că porniră spre casă. Trecură pe lângă cal, care terminase de mâncat ovăzul și ieșiră pe poarta Vilei Villekulla. Musiu Nilsson îi salută fluturându—și pălăriuța.

PIPPI E CĂUTĂTOARE—DE—CHESTII ȘI SE IA LA HARTĂ

În dimineața următoare, Annika se trezi devreme. Sări degrabă din pat și fugi la Tommy:

— Scoală—te, Tommy! spuse ea, trăgându—l de un braț. Sus! Hai să mergem la fetița hazlie, cu pantofi mari!

Tommy se dezmetici cât ai bate din palme:

— Știam eu că se—ntâmplă ceva distractiv azi, dar nu—mi mai aminteam ce, spuse el, chinuindu—se să—și scoată bluza de pijama.

Se duseră în baie, se spălară pe față și pe dinți, mult mai repede decât de obicei, își traseră alandala hainele pe ei și, cu o oră mai devreme decât se aștepta mama, coborâră pe balustrada scării ca pe tobogan și aterizară la masă, unde începură să strige într—un glas că—și vor cacaua cu lapte chiar *acum*.

— Dar unde vă grăbiți dis—de—dimineață așa? vru să știe mama.

—Mergem la fetița din casa vecină, răspunse Tommy.

—S—ar putea să stăm toată ziua, adăugă Annika.

În dimineața aceea, Pippi făcea turtă dulce. Pregătise o cocă uriașă și o întinsese frumos cu sucitorul pe podeaua bucătăriei.

— La ce bun să—ntind pe masă, când am de făcut cel puțin cinci sute de fursecuri? îi explică Pippi maimuței.

Și uite așa, așezată pe vine, fetița tăia de zor bucăți de cocă în formă de inimioară.

— Musiu Nilsson, nu mai călca pe cocă! se rătoi Pippi. Chiar atunci sună cineva la ușă și Pippi se grăbi să deschidă. Era albă din cap până—n picioare, ca un morar, și, când dădu mâna cu Tommy și Annika, un nor de făină îi învălui.

— Frumos din partea voastră c—ați venit în vizită! zise Pippi și—și scutură șorțul, iscând un alt nor albicios.

Pe Tommy și pe Annika îi apucă tușea de la atâta făină.

— Ce faci? întrebă Tommy.

Hm, dacă ți—aș zice că m—am apucat să curăț hornul, nu m—ai crede, isteț cum ești! Turtă dulce, asta fac! Da' termin imediat! Puteți să v—așezați pe lada cu lemne. Pippi era iute, nu glumă! Tommy și Annika se așezară pe lada cu lemne și se uitară cum robotește. Tăia coca repede, repede, arunca fursecurile în tăvi și *hop*, în cuptor cu ele! Parcă erau la cinema.

—Gata! strigă Pippi și *zbang* închise ușa cuptorului după ce puse ultimele tăvi.

—Și—acum ce facem? întrebă Tommy.

—De unde să știu eu ce vreți voi să faceți? zise Pippi. Eu, una, n—am de gând să lenevesc. Treaba e că sunt căutătoare—de—chestii și n—am vreme de pierdut.

—Ce—ai zis că ești? întrebă Annika.

—Căutătoare—de—chestii.

—Ce—i aia? întrebă Tommy.

—Păi, cineva care caută chestii, bineînțeles, ce altceva? spuse Pippi, adunând cu mătura într—o grămăjoară făina împrăștiată pe podea. Lumea asta mare e plină de chestii, sigur că—i nevoie de cineva care să le găsească. Ei bine, asta face un căutător—de—chestii.

— Ce chestii, adică? vru să știe Annika.

— A, păi tot felul. Bulgări de aur, pene de struț, șoareci morți, piulițe mici, mici de tot, chestii din astea. Lui Tommy și Annikăi li se păru o îndeletnicire foarte plăcută, așa că vrură și ei să fie căutători—de—chestii. Tommy spera să găsească o bucată de aur, și nu o piuliță mică, mică de tot.

— Păi, să vedem, zise Pippi. De găsit, găsim noi, nicio grijă! Trebuie să ne grăbim însă, să nu ne—o ia înainte alți căutători—de—chestii și s—adune toate bucățile de aur de prin preajmă.

Cei trei căutători—de—chestii porniră la drum. Hotărâseră să înceapă căutarea pe lângă casele din vecinătate, căci Pippi spuse că, deși puteai să dai peste vreo piuliță mititică chiar și în inima pădurii, cele mai bune chestii le găsești, totuși, pe lângă casa omului.

— Da' se poate și invers. Mi s—a întâmplat odată, când căutam prin jungla din Borneo. Fix în mijlocul pădurii, pe unde picior de om n—a călcat vreodată, ce credeți că găsesc? O frumusețe de picior de lemn! I l—am dat unui moș olog după—aia și mi—a zis că așa picior nici pe—un sac de galbeni n—ar fi găsit!

Tommy și Annika o urmăreau atenți pe Pippi, ca să priceapă cum trebuie să se poarte un căutător—de—chestii. Pippi alerga dintr—o margine în cealaltă a drumului, își punea mâna streășină la ochi și căuta de zor. Uneori se așeza pe genunchi, băga mâna printre ulucile vreunui gard, apoi spunea dezamăgită:

—Ciudat! Eram *sigur* c—am văzut un bulgăre de aur!

—Si chiar trebuie să luăm orice vedem? întrebă Annika.

—Da, tot ce vezi pe jos! răspunse Pippi.

La vreo doi pași mai încolo, zăriră un moș care dormea în iarbă, în fața casei sale.

— E pe jos! strigă Pippi. L—am găsit, al nostru e, îl luăm, gata!

Tommy și Annika erau de—a dreptul înspăimântați.

— Pippi, nu! Nu putem să luăm moșul! spuse Tommy. Ce să facem noi c—un moș?

— Ce să facem cu el? Păi, multe! L—am putea pune într—o cușcă de iepuri, în loc de iepuri, adică, și l—am hrăni cu frunze de păpădie. Da' dacă nu vreți, asta e... Deși nu—mi mai place gândul că poate să vină un alt căutător—de—chestii să—I ia.

Merseră mai departe. Deodată, Pippi scoase un strigăt de li se ridică părul în cap:

— Așa ceva n—am mai pomenit! țipă ea ridicând din iarbă o cutie de tablă, veche și ruginită. Ce comoară, ce comoară! Cutii din astea să tot găsesc, niciodată n—am destule!

Tommy se uită neîncrezător la cutie și spuse:

— Și la ce—ți folosește?

— Ooo, da' la ce nu—mi folosește?! răspunse Pippi. Aș putea s—o umplu cu fursecuri, de pildă, să fie o Cutie cu Fursecuri, din alea drăguțe. Altă idee ar fi să *nu* pun fursecuri în ea, adică s—o fac Cutie Fără Fursecuri, ceea ce nu—i chiar la fel de drăguț, da', mă rog, merge și —așa!

Cercetă cutia pe toate părțile. Era ruginită rău și avea și o gaură pe fund.

— Mda, cred că—i numai bună de Cutie Fără Fursecuri, zise Pippi gânditoare. Sau aș putea să bag capul în ea, uite—așa, și să mă joc de—a noaptea!

Zis și făcut. Cu cutia pe cap, bâjbâi pe alee ca un mic turn de tinichea umblător, până când se împiedică de un gard scund, de sârmă, și căzu lată pe burtă. Cutia de tablă se izbi de pământ cu un *zdrang* asurzitor.

—Vedeți? zise Pippi. Dacă n—aveam cutia pe cap, aș fi căzut drept în nas, de vedeam stele verzi!

—Bine, dar dacă n—aveai cutia pe cap nu te—mpiedicai de gard și nu cădeai! zise Annika.

Dar n—apucă bine să termine, că Pippi scoase alt strigăt, ridicând triumfătoare un mosor cu ață:

— Se pare că asta—i ziua mea norocoasă! spuse ea. Ce mosorel drăguț, numai bun pentru făcut baloane de săpun! Sau de pus la gât! Da, trebuie s—ajung degrabă acasă să—mi fac medalion din el!

În clipa aceea, se deschise poarta unei case din apropiere și un băiețel ieși în goană. Părea speriat, ceea ce nu era deloc de mirare, căci după el alergau cinci alți băieți. Îl prinseră cât ai clipi, îl înghesuiră într—un gard și începură să—l lovească. Bietul băiat plângea și încerca zadarnic să se apere cu mâinile.

—Pe el, gașcă! strigă cel mai mare și mai voinic dintre ei. Să—ndrăznească să mai calce pe strada noastră!

—Vai, spuse Annika, Vili! Îl bat pe Vili! Câtă răutate!

—E Bengt, răul de Bengt! Mereu se ia la bătaie, spuse Tommy. Cinci contra unu, ce lași!

Pippi se apropie de băieți și—l bătău pe Bengt pe umăr:

Salut! zise ea. Vreți să—l faceți chiselită pe micuțul Vili, de săriți pe el cinci deodată?

Bengt se întoarse și văzu o fetiță pe care nu—și amintea să o mai fi întâlnit. O fetiță necunoscută și neobrazată, care îndrăznise să—l bată pe umăr! Mai întâi se holbă la ea uluit, căci nu—i venea să creadă, apoi un rânet i se lăți pe buze:

— Băieți! Lăsați—l pe Vili! Ia uitați—vă la mândra asta! Ce mai madmoazelă!

Băiatul se bătău peste genunchi și începu să râdă. Cât ai clipi, bătaușii se strânseseră în jurul lui Pippi, mai puțin Vili care își șterse lacrimile și, prevăzător, se duse lângă Tommy.

— Ați văzut ce plete are? Ca focul! Și ce mai pantofi! continuă Bengt. Nu—mi împrumuți și mie unul? Că vreau să vâslesc pe râu, da' mi—am uitat barca!

O apucă pe Pippi de o codiță, dar îi dădu drumul repede țipând:

— Au, au, m—am fript!

Cei cinci băieți începură să țopăie în jurul lui Pippi strigând:

— Morcoveața! Morcoveața!

Pippi așteptă răbdătoare, zâmbindu—le frumos. Bengt sperase că fata o să se supere sau o să înceapă să plângă, dar Pippi nu se clinti. Când văzu că nu era chip nici măcar să o sperie, o îmbrânci.

— Nu se poate zice că știi să te porți cu doamnele, spuse ea.

Și, zicând acestea, Pippi cea puternică odată îl ridică pe sus, îl cără până la un mestecăn din apropiere și îl agăță de o creangă, ca pe o cârpă. Apoi înșfacă încă un băiat și îl atârână de—o altă cracă. Pe un al treilea îl agăță de un par la poarta unei case și pe—al patrulea îl aruncă peste gard, într—un răzor cu flori. Pe ultimul dintre bătauși îl puse într—o roabă mică, de jucărie, și acolo îl lăsă, în mijlocul străzii.

Pippi, Tommy, Annika și Vili se uitară lung o vreme la băieții care amuțiseră de uluire.

— Niște lași, asta sunteți! V—adunați cinci să bateți un biet băiețel?! Asta—i lașitate și nimic altceva! Și pe urmă dați și într—o fetiță lipsită de apărare. Pfui, ce urât! spuse Pippi. Pe urmă se întoarse spre Tommy și Annika:

—Hai să mergem acasă. Iar lui Vili îi zise:

—Dacă se mai iau de tine, să vii să—mi spui!

Apoi se uită la Bengt care rămăsese agățat de cracă și nu îndrăznea nici să clipească:

— Dacă mai ai ceva de comentat despre părul sau pantofii mei, spune acum, că plec acasă!

Dar Bengt nu mai avea nimic de zis, nici despre părul, nici despre pantofii lui Pippi. Atunci Pippi luă cutia de tablă într—o mână, mosorul în cealaltă și plecă împreună cu Tommy și Annika.

Când ajunseră în curte, Pippi spuse:

— Vai de mine, nu se poate! Eu am găsit două chestii așa de frumoase și voi nimic! Trebuie să mai căutați puțin! Tommy, ia uită—te în scorbura aia! Copacii bătrâni sunt, de obicei, cele mai bune locuri pentru căutat chestii.

Tommy nu credea că el și Annika ar putea găsi ceva, dar, ca să—i facă pe plac lui Pippi, scotoci în scorbura.

— Ce—i asta? se miră el.

Scoase repede mâna și, în ea, ținea un carnețel foarte frumos, cu coperte de piele și un stilou mic de argint, agățat de o gaică.

— Ce ciudat... spuse Tommy.

— Ai văzut? zise Pippi. Nu—i nimic mai plăcut pe lume decât să fii căutător—de—chestii. Și—i de mirare că nu se—apucă mai mulți de meseria asta. Tâmplari, pantofari, coșari, asta visează toți, nu se mai face nimeni căutător—de—chestii! Nu, dom'le, nu le mai ajunge!

Pippi se întoarse apoi spre Annika:

— Ia vezi dacă nu găsești și tu ceva sub buturuga aia de colo. Sub buturugi găsești ceva aproape întotdeauna.

Annika strecură o mână sub rădăcinile putrezite ale buturugii și, cât ai clipi, scoase un colier roșu, din coral. Amândoi copiii rămaseră cu gura căscată de uimire. Se hotărâră ca, de atunci înainte, să fie căutători—de—chestii câte zile or avea.

Pippi se culcase după miezul nopții cu o seară înainte, căci fusese ocupată să se joace cu mingea, și acum i se făcuse somn.

— Cred că trebuie să mă—ntind un pic, zise ea. Nu veniți să mă—nveliți?

Intrară în casă. Pippi se așeză pe marginea patului, își scoase pantofii, îi privi lung și mormăi:

— Și Bengt ăsta... Cică se duce să vâslească. Las' că—i arăt eu cum se vâslește! Altă dată!

— Pippi, dar de ce ai pantofi atât de mari? întrebă Tommy respectuos.

— Păi, ca să pot să—mi mișc degetele în voie, răspunse ea. Apoi se culcă. Pippi dormea întotdeauna cu picioarele pe pernă și capul sub plapumă.

— Așa se doarme în Guatemala, îi lămurii ea pe Tommy și Annika. Și așa e și bine să dormi. În felul ăsta pot să dau din degete și când dorm. Voi puteți s—adormiți fără cântec de leagăn? continuă ea. Eu una tre' mereu să—mi cânt, altfel un ochi nu—nchid toată noaptea. Tommy și Annika auziră un zumzăit sub plapumă —Pippi își cânta să adoarmă. Copiii ieșiră încetișor din cameră, atenți să n—o deranjeze. Din pragul ușii, mai aruncară o privire spre pat. Nu se vedeau decât picioarele lui Pippi așezate pe pernă, bătăind strașnic din degete.

Tommy și Annika plecară țopăind spre casă. Annika ținea strâns în pumn colierul din coral:

—Ce ciudățenie, totuși. Tommy, oare nu cumva... nu cumva Pippi a pus chestiile alea acolo? zise ea.

—Cine știe? spuse Tommy. Cine poate să știe, când e vorba de Pippi?

PIPPI SE JOACĂ LEAPȘA CU POLIȚIȘTII

În orășel se duse repede vestea că în Vila Villekulla locuia singură o fetiță de nouă ani. Uncheșii și tușicile din târg nu puteau îngădui așa ceva, căci orice copil trebuie să aibă pe

cineva care să—I pună la punct și trebuie să meargă la școală să învețe tabla înmulțirii, ziceau ei.

Așa că hotărâră că fetița din Vila Villekulla trebuie dusă la o casă de copii.

Într—o frumoasă după—amiază, Pippi îi invită pe Tommy Annika la cafea și turtă dulce.

Așezase frumos masa pe verandă. Era cald și bine, iar florile din grădină răspândeau o mireasmă minunată. Musiu Nilsson se tot cocoța și se cobora de pe balustradă. Din când în când, calul întindea botul să primească fursecuri.

— Ce viață! E minunat! zise Pippi lăfăindu—se. Chiar atunci intrară pe poartă doi bărbați în uniformă de polițist.

— Ooo, azi e ziua mea norocoasă! zise Pippi. Cel mai mult pe lume îmi plac polițiștii! Pe locul doi, plăcinta cu rubarbă!

Se duse spre polițiști cu un rânjet până la urechi.

—Tu ești fetița care s—a mutat în Vila Villekulla?

—Ba nicidecum! Sunt mătușica ei și locuiesc la etajul trei, într—o casă de la capătul celălalt al orașului.

Pippi zisese asta doar ca să râdă un pic de ei, însă polițiștilor nu li se păru prea amuzant. **Îi** spuseră să nu mai facă pe isteața și—i povestiră cum că oamenii de treabă din oraș îi găsiseră loc la o casă de copii.

—Bine, da' *am* loc într—o casă de copii! se prefăcu Pippi mirată.

—Ce tot zici acolo, fetiço? Adică s—a aranjat deja? întrebă unul dintre polițiști. Și unde—i casa asta de copii?

—Aici! răspunse Pippi țănoșă. Sunt copil, aici e o casă, așadar... o casă de copii. Și am loc, berechet!

—Copilă dragă, spuse polițistul zâmbind, nu—nțelegi! Trebuie să te ducem la o casă de copii adevărată, să te dăm în grija cuiva.

—Primesc și cai la casa asta de copii a voastră? vru Pippi să știe.

—Nu, firește că nu, răspunse polițistul.

—Mda, mă gândeam eu, zise Pippi, bosumflându—se. Da' maimuțe?

—Bineînțeles că nu!

—Aha, păi, atunci mergeți în altă parte să vă găsiți copii pentru casa asta a voastră. Eu, una, n

—am de gând să mă mut!

—Dar nu pricepi, copilă, că trebuie să mergi la școală? zise unul dintre polițiști.

—De ce să merg la școală? se miră Pippi.

—Ca să—nveți tot felul de lucruri, cum de ce?

—Adică, ce lucruri? întrebă Pippi.

—Păi, de toate, răspunse polițistul. Tot felul de lucruri folositoare, de pildă tabla înmulțirii.

—M—am descurcat de minune fără tabla asta a *multi—plicății* vreme de nouă ani. Zic că merge și de—acum înainte!

—Bine, dar ar fi păcat să nu—nveți carte. Gândește—te, când vei fi mare și vine cineva și te

—ntreabă care—i capitala Portugaliei și tu n—o să—i poți răspunde!

—Cum să nu pot răspunde?! Ba le răspund uite—așa: Dacă te roade atâta curiozitatea să afli care—i capitala Portugaliei, n—ai decât să le scrii și să—i întrebi!

—Și nu ți—ar părea rău să nu știi răspunsul?

—Posibil, răspunse Pippi. Pesemne c—aș sta seara întinsă în pat și m—aș gândi: „Cum naiba se cheamă capitala Portugaliei?” Da' ce să facem, n—are omul mereu parte de distracție! zise Pippi și se puse în mâini. Apropo, am fost la Lisabona cu tata, continuă ea stând în mâini cu capul în jos, căci putea vorbi foarte bine și așa.

Însă polițistul îi spuse că nu era după ea și că trebuia să meargă cu ei la casa de copii de îndată. Se apropie de Pippi și o apucă de braț, dar fetița se smulse cât ai clipi, îl atinse iute pe polițist și strigă „Ești!” Până s—apuce omul să se dezmeticească, Pippi era sus, pe balustrada

verandei. Polițiștilor nu prea le venea să se cațere după ea, așa că fugiră degrabă înăuntru și urcară la etaj. Dar, când ieșiră pe balcon, Pippi era deja în drum spre acoperiș. Se cațără pe țigle, agilă ca o maimuțică. Ajunse pe coama acoperișului cât ai clipi și sări sprintenă pe coșul de fum. Rămăși pe balcon, polițiștii își smulgeau părul din cap. Jos, pe iarbă, Tommy și Annika se uitau lung după Pippi.

— Ce distracție pe cinste, leapșa asta! Drăguț din partea voastră c—ați venit să ne jucăm.

Chiar că—i ziua mea norocoasă, se vede de la o poștă!

După ce se gândiră un pic, polițiștii aduseră o scară, o proptiră de zidul casei și urcară unul după celălalt. Se îndreptară apoi spre Pippi, mergând în echilibru, pe sârmă, pe creasta acoperișului. Păreau destul de înfricoșați.

— Nu vă fie frică! le strigă Pippi. Nu—i periculos! Tiii, ce mai distracție!

Când polițiștii ajunseră la doi pași de Pippi, fetița sări de pe coșul de fum și fugi țipând și râzând spre celălalt capăt al acoperișului. La câțiva metri de casă, se înălța un copac.

— Capul la fund! strigă Pippi și plonja drept în coroana verde a copacului.

Se agăță de o cracă, se legănă înainte și înapoi de câteva ori, ca o acrobată, și ateriză pe pământ. Iute ca săgeata, Pippi se repezi și luă scara sprijinită de zid. Polițiștii rămăseră cu gurile căscate când Pippi sărise în copac, dar acum arătau ca doi gogomani de—a dreptul — când să coboare de pe acoperiș, ia scara de unde nu—i! Se înfurieră și începură să țipe la Pippi să aducă scara înapoi, că altfel îi arată ei!

— Dar de ce v—ați supărat așa? îi întrebă ea, plină de reproș. Ne jucăm frumos, ca între prieteni, nu?

Polițiștii amuțiră zăpăciți, apoi unul dintre ei zise cu o voce mieroasă:

— Haide, vrei să fii bună și să pui scara la loc, să putem coborî?

— Vreau, cum să nu! răspunse Pippi și sprijini scara de zid de—ndată. Și, după ce coborâți, putem să bem cafea și să ne simțim bine!

Dar polițiștilor nu le ardea de cafele și, de îndată ce ajunseră jos, se repeziră la Pippi strigând:

— Stai că vezi tu acum, obraznicătura ce... Dar Pippi îi întrerupse:

— Nu, nu, îmi pare rău, nu stau! A fost amuzant, nu—ncape îndoială, da' nu mai am timp de joacă!

Și—odată îi apucă de cingătoare pe cei doi, îi luă pe sus, îi purtă așa pe alee, ieși pe poartă și —i lăsă în drum.

Polițiștilor le trebui ceva vreme să—și vină în fire.

— Stați un pic! țipă Pippi și fugi înapoi în casă. Aduse din bucătărie două bucăți de turtă dulce, în formă de inimioară, le întinse polițiștilor și le spuse binevoitoare:

— Vreți să gustați? Sunt un pic arse, da' n—are nimic! Apoi se duse înapoi acasă, unde Annika și Tommy o așteptau înlemniți, cu ochii cât cepele.

Polițiștii își luară picioarele la spinare spre oraș și le povestiră tușicilor și uncheșilor că Pippi nu era tocmai potrivită pentru casa de copii. Dar nu ziseră nici păs, bineînțeles, despre leapșa de pe acoperiș. Atunci uncheșii și tușicile hotărâră că era mai bine să o lase pe Pippi să locuiască în Vila Villekulla. Și, dacă voia să meargă la școală, n—avea decât să se descurce singură!

Pippi, Tommy și Annika avură parte de o după—amiază cum nu se poate mai plăcută. După ce plecară polițiștii, copiii putură în sfârșit să—și bea cafeaua în tihnă. Pippi înfulecă vreo paisprezece inimioare de turtă dulce, apoi zise:

— Ăștia nu erau polițiști adevărați! Nici gând! Prea multă vorbărie despre casa de copii și tabla multiplicării și Lisabona!

Pe urmă luă calul pe sus, îl coborî în grădină și plecară toți trei călare la plimbare. La început, Annikăi îi fu frică și nu voi să încalece, dar, când văzu ce se mai distrau Pippi și Tommy, o lăsă pe Pippi să o ridice și pe ea pe grumazul calului. Animalul tropăi încolo și—ncoace prin

toată grădina, iar Tommy cântă: „Plecat—au, plecat—au la război trei suedezi cu mare tărahoi!”

În seara aceea, înainte de culcare, Tommy o întreabă pe Annika:

— Annika, zi tu că nu—i bine că s—a mutat Pippi aici!

— Ba da, clar! Întări Annika.

—Nici nu mai știu ce ne jucam înainte să vină ea, tu—ți aduci aminte?

—Păi, crichet și alte chestii, zise Annika. Dar e mai distractiv cu Pippi. Și cu calul și toate cele!

PIPPI ÎNCEPE ȘCOALA

Tommy și Annika mergeau la școală, firește. În fiecare dimineață, la ora opt, se luau frumos de mână și porneau spre școală, cu manualele la subraț.

La ora aceea, Pippi obișnuia să—și țesăle calul sau să—l îmbrace pe Musiu Nilsson cu costumașul său. Sau își făcea gimnastica de dimineață, adică se dădea de patruzeci și trei de ori peste cap, aterizând de fiecare dată în picioare. Apoi se așeza pe masa din bucătărie, bea în tihnă o cană mare de cafea și mânca un sandvici cu brânză.

Tommy și Annika se uitau întotdeauna cu jind spre Vila Villekulla când plecau spre școală. Ar fi dat orice să poată merge să se joace cu Pippi, în loc să stea cu orele în bancă. Dacă ar fi mers și Pippi cu ei, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

— Îți dai seama ce ne—am mai distra în drum spre casă? zise Tommy.

— Da, și—n drum spre școală, spuse și Annika.

Cu cât se gândeau mai mult, cu atât mai rău le părea că Pippi nu mergea la școală, așa că, în cele din urmă, se hotărâră să încerce să o convingă.

—Nici nu—ți închipui ce învățătoare drăguță avem! îi spuse Tommy șiret lui Pippi, într—o după—amiază când veniseră la Vila Villekulla, după ce—și făcuseră temeinic lecțiile, bineînțeles.

—Dac—ai ști ce distractiv e la școală! Îi ținui Annika izonul. As muri dacă nu m—ar mai lăsa să mă duc!

Așezată pe un scăunel, Pippi se spăla pe picioare într—un lighean. Nu zise nimic, ci continuă să se bălăcească, improșcând cu apă în toate părțile.

—Și nici nu trebuie să stăm prea mult acolo, continuă Tommy. Doar până la două.

—Da, și ne dau și vacanțe. De Crăciun, de Paști și de vara.

Pippi își ronțai gânditoare degetul mare de la un picior, dar tot nu zise nimic. Și, deodată, vărsă apa din lighean pe podeaua bucătăriei cu atâta hotărâre, că—i udă learcă pantalonii lui Musiu Nilsson, care se juca într—un colț cu o oglindă.

—Nu—i drept! spuse Pippi încruntată, fără să—i pese de bietul Musiu Nilsson și pantalonășii lui uzi. Nu—i deloc cinstit și n—am de gând să—ngădui asemenea nedreptate!

—Ce nedreptate? se miră Tommy.

— Peste patru luni vine Crăciunul și vă dă vacanță. Da mie? Mie cine ce să—mi dea? zise Pippi cu o voce tristă. Nu tu vacanță, nu tu nimic! se plânse ea. Așa nu se mai poate! De mâine merg la școală!

Tommy și Annika începură să bată din palme bucuroși:

—Uraaa! Atunci te—așteptăm mâine la opt, în fața porții noastre.

—Ei, nici chiar așa, cu noaptea—n cap! Și, oricum, vin călare până la școală, spuse Pippi.

Zis și făcut. La ora zece fix, Pippi luă calul pe sus și—l coborî de pe verandă. Puțin mai târziu, locuitorii târgului se iviră la ferestre, care mai de care mai curios, să vadă ce era cu calul care scăpase pe străzi. Adică așa credea lumea, că poate scăpase de prin vreo curte. Dar nu era decât Pippi, care plecase în galop spre școală. Calul intră în curtea școlii mâncând pământul, Pippi sări din mers, îl legă de un copac, dădu de perete ușa clasei cu o bufnitură strașnică, de—i făcu să sară speriați pe Tommy, Annika și pe colegii lor de clasă, așezați cumiți în bănci.

— Salutare, adunare! strigă Pippi fluturându—și pălăria cu boruri largi. Am ajuns la timp pentru tabla multi—plicății?

Tommy și Annika îi povestiseră deja învățătoarei că avea să vină o fetiță nouă, pe nume Pippi Șosețica. Iar doamna auzise în oraș una și alta despre Pippi. Și, întrucât era o învățătoare tare drăguță și bună cu copiii, se hotărâse să facă tot ce—i stătea în putință să o ajute pe Pippi să vină cu drag la școală.

Pippi se trânti într—o bancă liberă, fără să ceară voie. Doamna învățătoare nu păru a băga de seamă purtarea necuviincioasă a fetei și—i zise cu blândețe:

—Bun venit la școală, dragă Pippi! Sper să te simți bine aici și să—nveți multe lucruri folositoare!

—Eu, una, sper să—mi dați vacanță! zise Pippi. De—aia am venit! Așa—i cinstit!

—Fii bună și spune—mi care ți—e numele întreg, o rugă doamna învățătoare, să te pot înscrie în catalog.

—Mă cheamă Pippilotta Merindela Persiană Mintă Aluefrim Șosețica, fiica lui Efraim Cioraplung, căpitan de corabie, fostul Spaima Mărilor și—n prezent Regele Negrilor. Pippi e doar numele de alint, că tata zice că—i prea lung Pippilotta.

—Aha, zise învățătoarea. Atunci o să—ți spunem și noi Pippi. Ia să vedem ce știi, Pippi, continuă ea. Ești mare, cu siguranță ai învățat deja o mulțime de lucruri. Să—ncepem cu aritmetica. Așadar, Pippi, cât fac 7 plus 5?

Mirată, Pippi se încruntă la doamna învățătoare:

— Păi, dacă tu nu știi, doar nu—ți închipui c—o să—ți spun eu!

Toți copiii se holbară îngroziți la Pippi. Învățătoarea o dojeni că nu se răspunde așa la școală și că doamnei învățătoare nu—i vorbești cu „tu”, ci îi spui „doamna”.

—Mii de scuze, zise Pippi rușinându—se. Nu știam... Nu mai fac, promit!

—Sper să fie așa, spuse doamna învățătoare. Iar 7 plus 5 fac 12, dacă vrei să știi.

—Păi, vezi că știi? zise Pippi. De ce mai întrebi? Of, că grea de cap mai sunt! Iar ți—am zis „tu”. Scuze! zise Pippi și se ureche zdravăn.

Învățătoarea se prefăcu a nu fi băgat de seamă și continuă:

—Ia spune—mi, Pippi, cât crezi că fac 8 plus 4?

—Hm, vreo 67! Își dădu Pippi cu părerea.

—Nici gând! zise doamna învățătoare. 8 plus 4 fac 12.

— Ei, știi ceva, drăguță, asta—i prea de tot! spuse Pippi. Adineaori ai zis că 7 cu 5 fac 12. Puțină ordine și disciplină n—ar strica nici la școală! Și, dacă tot îți plac așa mult prostiile astea, de ce nu te pui tu într—un colț să socotești cât poștești și să ne lași pe noi în pace să ne jucăm leapșa? Na, că iar am zis „tu”! se supără Pippi. Mă mai ierți o dată? Ultima dată! O să *încerc* să nu mai uit!

Doamna învățătoare o iertă, dar își zise că nu avea rost să o mai bată la cap pe Pippi cu aritmetica deocamdată. Așa că începu să—i întrebe pe ceilalți copii:

—Tommy, poți, te rog, să—mi spui care e răspunsul următoarei probleme: Lisa are 7 mere, iar Axei are 9 mere. Câte mere au împreună?

—Da, da, ia zi tu, Tommy, se băgă Pippi în vorbă. Și poți să—mi răspunzi și la asta: dacă pe Lisa o doare burta, iar pe Axei îl doare și mai rău, cine—i de vină și de unde au furat merele? Doamna învățătoare se prefăcu din nou că n—a auzit și se întoarse spre Annika:

— Annika, o întrebare și pentru tine: Gustav a fost în excursie cu colegii de clasă. La plecare avea o coroană, la întoarcere îi mai rămăseseră 7 bani. Cât a cheltuit?

— Foarte bine! Iar eu vreau să știu de ce—i așa de cheltuitor, dacă a cumpărat suc și dacă s—a spălat bine pe urechi înainte să plece de—acasă!

Învățătoarea își zise că era mai bine să încheie lecția de aritmetică și că, poate, lui Pippi i—ar plăcea mai mult să învețe să citească. Așa că aduse în fața clasei o planșă frumoasă ce înfățișa un iepure. Lângă botul iepurelui era desenată litera „i”.

—Pippi, să—ți arăt ceva drăguț, spuse învățătoarea. Uite un *iiiepure*. Iar litera de alături se numește „i”.

—Asta nu prea cred, zise Pippi. Arată ca un bețișor cu caca de muscă în vârf. Aș vrea și eu să știu ce—are iepurele de—a face cu musca?

Învățătoarea scoase o altă planșă care înfățișa un șarpe și îi explică lui Pippi că litera desenată alături se numește „ș”.

— Că veni vorba despre șerpi, zise Pippi, n—o să uit niciodată când m—am luptat c—un șarpe uriaș în India. Nici nu vă—nchipuiți ce șarpe scârbos, uite atâta era, vreo paispe metri, și furios ca o albină turbată, și—n fiecare zi mânca cinci indieni la cină și doi copii la desert și într—o zi a vrut să mă—nfulece pe mine la desert și s—a încolăcit în jurul meu și m—a strâns uite așa — *îîih* — da' i—am zis că nu mă pune pe mine jos cu una, cu două, că doar nu m—am născut ieri și i—am tras una—n cap de nu s—a văzut —*poc*— și a—nceput să sâsâie — *sss* — și—atunci i—am mai tras una — trosc — și pe urmă, de, a murit pe loc! Aha, deci asta —i litera „ș”, nemaipomenit!

Pippi fu nevoită să—și tragă sufletul. Învățătoarea începu să se cam teamă că Pippi era un copil obraznic și neascultător, așa că puse capăt lecției de citire. Le împărți elevilor hârtie și creioane colorate și îi rugă să deseneze, gândind că, poate așa, o face și pe zvârluga de fată să stea cuminte în bancă.

— Puteți desena ce vreți, le spuse învățătoarea și se așeză la catedră să corecteze caietele de caligrafie.

După o vreme, ridică privirea să vadă cum merge cu desenatul. Toții copiii se uitau la Pippi care mângălea de zor pe podea.

—Pippi, zise învățătoarea nedumerită, de ce nu desenezi pe hârtie?

—Păi, am terminat de mult hârtia! N—are loc calul pe bucățica aia, răspunse Pippi. Acum desenez picioarele din față, da' când ajung la coadă, cred că trebuie să ies pe coridor!

Doamna învățătoare căzu un pic pe gânduri, apoi zise:

— Ce—ar fi să cântăm un cântecel?

Toți copiii se ridicară în picioare, mai puțin Pippi, care era încă întinsă pe podea:

— Dați—i înainte, trebuie să mă odihnesc puțin. Prea multă învățătură doboară și—un om sănătos tun!

De data asta, învățătoarea își pierdu răbdarea. îi trimise pe copii în curtea școlii, căci voia să vorbească puțin cu Pippi între patru ochi.

Când rămaseră singure, Pippi se ridică și se apropie de catedră:

— Știi ceva, zise ea, adică, pardon, *știți* ceva, doamna învățătoare, a fost nemaipomenit să văd ce faceți aici, la școală, da' nu cred că—i de mine. Vedem noi cum rămâne cu vacanța aia de Crăciun... Prea multe mere, iepurași, șerpi și chestii din astea, mă ia amețala! Sper să nu vă supărați, doamnă!

Dar doamna învățătoare îi spuse că o întrista mult faptul că Pippi nu voia să încerce să se poarte frumos și că nicio școală n—ar primi o fetiță fără maniere, oricât de mult ar vrea ea să învețe carte.

— Chiar m—am purtat atât de urât? întrebă Pippi mirată. N—am vrut... continuă ea mâhnită și mirată. N—am vrut... continuă ea mâhnită.

Când se întrista, nu era nimeni mai trist decât Pippi. Tăcu o vreme, apoi, în cele din urmă, zise cu o voce tremurătoare:

— Știți, doamna învățătoare, când mamă și—e un înger și tată, un rege, când ai călătorit pe mări toată viața, nu prea știi cum trebuie să te porți la școală, printre atâtea mere și iepuri. Atunci învățătoarea o liniști spunându—i că înțelege, că nu e supărată pe ea și că o așteaptă la școală când mai crește un pic. Atunci Pippi zise bucuroasă:

— Sunteți un om foarte bun, doamna! Poftim! Pippi scoase din buzunar un ceas mic și frumos, din aur, și îl puse pe catedră. Învățătoarea spuse că nu poate primi un dar atât de scump, dar Pippi nici să n—audă:

— Trebuie! Altfel vin și mâine și să vezi atunci circ! zise ea.

Apoi ieși în fugă în curtea școlii și sări pe cal. Copiii se adunară în jurul lui Pippi să mângâie calul și să o vadă plecând în galop.

—Dac—ați vedea voi cum e la școală în Argentina! zise Pippi cu un aer atotștiutor, privindu—i de sus pe copii. Acolo—i de mers! Vacanța de Paști începe la trei zile după aia de Crăciun și vacanța de vară la trei zile după aia de Paști. Vacanța de vară se termină la 1 noiembrie, pe urmă toceală din greu până pe 11 noiembrie, când începe vacanța de Crăciun. Da' nu—i chiar așa de rău, măcar nu se dau teme. În Argentina e strict interzis să li se dea teme copiilor. Se mai întâmplă uneori ca vreun copilaș să se ascundă în dulap și să—ncepe să citească pentru la școală, dar vai de pielea lui dacă—l prinde maică—sa! Aritmetică nu fac deloc și, de știe vreun copil cât fac 7 cu 5, e pus la colț toată ziua! Adică, dacă—i atât de prost să—i spună învățătoarei că știe, vreau să zic. Citire au doar vinerea și atunci numai dacă se—ntâmplă s—aibă vreo carte, da' de obicei n—au!

—Si—atunci ce fac la școală? întrebă un băietei.

—Mănâncă bomboane! răspunse Pippi cu convingere. Vine o țeava lungă așaaa, de la fabrica de caramelle din apropiere, direct în sala de clasă, și din ea curg încontinuu caramelle! Așa că, vă dați seama, copiii sunt ocupați să—nfulece bomboane toată ziua.

—Păi, și învățătoarea ce face? se miră o fetiță.

—Adună hârtiile de la bomboane, ce să facă, prostuțo! Doar nu crezi că le adună copiii?! Nici gând! Nici măcar nu se duc la școală! Își trimit frații mai mici doar!

Pippi își flutură pălăria în semn de rămas—bun:

— Salutare, picilor! strigă ea veselă. Pe mine nu mă mai prindeți pe—aici prea curând! Să nu uitați câte mere avea Axel, altfel o—ncurcați! Ha, ha, ha!

Râzând cât o țineau băierile, Pippi ieși în goană pe poarta școlii, galopând de săreau pietrele de sub copitele calului și zăngăneau ferestrele școlii.

PIPPI STĂ COCOȚATĂ PE POARTĂ ȘI SE CAȚĂRĂ ÎN COPAC

Pippi, Tommy și Annika erau pe—afară, în fața Vilei Villekulla. Pippi stătea pe un stâlp al porții, Annika pe celălalt, iar Tommy chiar pe poartă. Era o seară caldă și frumoasă, la sfârșitul lui august. Crengile încărcate de roade ale părului de lângă poartă se încovoiaseră atât de mult, încât copiii puteau culege fără prea mare greutate fructele galben—roșiatice, mici și gustoase. Ronțăiau și înfulecau cu poftă, apoi scuipau cotoarele pe jos.

Vila Villekulla era așezată chiar la capătul orașului, unde începeau satele și șoseaua se preschimba în drum de țară. Orașenilor le plăcea mult să se plimbe pe acolo, căci erau cele mai frumoase împrejurimi ale târgului.

Și, cum stăteau ei așa și mâncau pere, zăriră o fetiță care venea dinspre oraș. Când dădu cu ochii de copii, fata se opri și—i întrebă:

—Nu l—ați văzut pe tata?

—Hm, zise Pippi, cum arată, are ochi albaștri?

—Da, răspunse fetița.

—Potrivit de înalt, nici prăjină, nici ghindoc?

—Da, răspunse din nou fata.

—Cu pălărie neagră și pantofi negri?

—Da, da! zise fetița plină de speranță.

—Neee, nu l—am văzut! spuse Pippi hotărâtă. Fetița amuți încurcată și plecă fără să mai scoată o vorbă.

—Stai un pic, strigă Pippi după ea, e chel taică—tu?

—Nu, nu—i! răspunse fetița furioasă.

—Norocul lui! strigă Pippi și scuipă cotorul de pară. Fetița își văzu de drum cu pași iuți, dar Pippi nu se lăsă:

—Și—are cumva urechi nemaipomenit de lungi, care—i atârnă pe umeri?

—Nu! răspunse fata și se întoarse uluită spre Pippi. Doar nu vrei să spui c—a venit pe aici cineva cu urechi așa de mari!

—Eu n—am văzut niciodată pe cineva care să vină cu urechi. Toți cei pe care—i cunosc vin pe picioarele lor!

—Ce te faci că nu pricepi? Voiam să zic, chiar ai văzut un nene cu urechi atât de mari?

—Neee, răspunse Pippi. N—are nimeni urechi așa de mari. Ar fi chiar culmea! îți dai seama cum ar arăta? Nu există asemenea urechi! Cel puțin nu în țara asta, continuă Pippi. Bine, în China lucrurile stau altfel. Am văzut odată, în Shanghai, un chinez cu niște urechi atât de mari, că le putea folosi drept pelerină. Când ploua, se băga sub urechi și—i era cât se poate de cald și bine. Mă rog, pe la urechi nu—i era chiar așa bine, îți dai seama. Iar când era vreme rea, își chema și rubedeniile, și prietenii să se adăpostească sub urechile lui. Și stăteau cu toții acolo cuibăriți și cântau balade triste, în timp ce afară ploua cu găleata. Toată lumea îl iubea pe Hai Shang pentru urechile lui. Așa—l chema pe chinez. Să—l fi văzut voi pe Hai Shang cum alerge la slujbă dimineața! întotdeauna ajungea în ultima clipă, că tare—i mai plăcea să doarmă până târziu. Vă dați seama ce caraghios era, cum venea el așa, cu urechile fluturând ca două pânze mari și aurii!

Fetița se opri din nou din drum și o asculta pe Pippi cu gura căscată. Tommy și Annika uitaseră să mai muște din pere, atât erau de prinși de poveste.

— Și—are Hai Shang ăsta o grămadă de copii, de le pierduse șirul, iar pe prâslea îl chema Petter, continuă Pippi.

— Păi, poate să—i cheme Petter pe copiii chinezi?

— Așa i—a zis și nevastă—sa! „Cum să—l cheme Petter pe—un copil chinez?” Dar Hai Shang ăsta era tare căpos și i—a trântit—o femeii: ori îi zice Petter copilului, ori nu—i mai zice nicicum! Și pe urmă s—a dus într—un colț, s—a înfășurat în urechi și s—a bosumflat nevoie mare! Si—atunci, biata nevastă—sa ce să facă, s—a învoit și i—au zis băiatului Petter! —Ahaaa! se minună Annika.

—Și Petter ăsta era cel mai îngrozitor copil din tot Shanghaiul! continuă Pippi. Săraca maică—sa era tare supărată, că era mofturos la mâncare ceva de speriat. Știți că în China cuiburile de rândunică se mănâncă, nu? Ei bine, într—o zi, maică—sa îi puse în față o farfurie plină ochi cu cuiburi de rândunică și—ncercă să—i dea să mănânce. „Haide, micuțul meu Petter, un cuib pentru tata!” i—a zis ea. Da' Petter strânse bine de tot buzele și dădu din cap că nu vrea. În cele din urmă, Hai Shang se înfurie atât de tare, încât hotărî ca Petter să nu mai primească nimic de—ale gurii până nu mănâncă un cuib de rândunică „pentru tata”. Și, când Hai Shang hotărâ ceva, așa rămânea! Au tot plimbat cuibul de rândunică, din bucătărie în salon, din mai până—n octombrie. Pe paișpe iulie, femeia se rugă de Hai Shang să—l lase pe Petter să mănânce vreo două chiftele, dar Hai Shang nici că se—nduplecă.

—Prostii! spuse fetița de pe drum.

—Da, așa a zis și Hai Shang, continuă Pippi. „Prostii! Sigur că poate să mănânce cuibul de rândunică, numa' să termine odată cu încăpățânarea asta!” însă Petter nici c—a mai deschis gura, din mai până—n octombrie.

—Bine, dar cum de—a supraviețuit? întrebă Tommy uluit.

—Păi, n—a supraviețuit. A murit. De încăpățânare cronică. Pe optâșpe octombrie. Și l—au îngropat pe nouășpe. Iar pe douăzeci a intrat o rândunică pe fereastră și s—a ouat în cuibul rămas pe masă, așa că, până la urmă, a fost cu folos. Nicio pagubă! încheie Pippi veselă. Se uită apoi gânditoare la fetița care înlemnise năucită în drum:

—Da' ce te uiți așa pieziș? o luă Pippi la rost. Care—i treaba? Ce, crezi că mint, nu? Ia zi! spuse ea amenințător și—și suflecă mânecile.

—Vai de mine, nu, deloc! zise fetița înfricoșată. Nu zic că minți, dar...

—Nu? Da' chiar asta fac! Mint de mi s—a înnegrit limba, nu vezi? Tu crezi că un copil poate trăi fără mâncare din mai până—n octombrie? Mă rog, eu zic că se descurcă vreo trei, patru luni acolo, da' din mai până—n octombrie? Ce bazaconii! Îți dai seama că—i minciună! N—ai voie să lasi pe nimeni să te—amețească de cap cu te miri ce prostii!

Fetița plecă și nici că mai întoarse capul, nici măcar o singură dată.

— Creduli mai sunt unii! Din mai până—n octombrie, auzi, ce gogomănie! le spuse Pippi lui Tommy și Annikăi.

Apoi strigă după fetiță:

— Nu, nu l—am văzut pe taică—tu! N—am văzut *niciun* chel toată ziua! Da' ieri au trecut pe aici șapteșpe. Braț la braț!

Grădina lui Pippi era cu adevărat încântătoare. Nu se putea spune că era îngrijită, dar avea petice de iarbă bogată, căci n—o tundea nimeni, și tufe de trandafiri bătrâne, pline cu flori galbene și roz, care nu erau neapărat frumoase, dar răspândeau o mireasmă minunată. Mai erau și pomi plini de fructe, dar copiilor cel mai mult le plăceau stejarii și ulmii bătrâni, numai buni pentru cățărăt!

În grădina lui Tommy și a Annikăi nu prea erau copaci buni pentru așa ceva și, oricum, mama se temea să—i lase să se cocoate, de teamă să nu cumva să cadă și să se lovească. Așa că nu prea avuseseră parte de cățărăt. Pippi îi îndemnă:

— Ce—ar fi să ne suim în stejarul ăla?

Tommy sări numaidecât de pe poartă, abia aștepta! Annika șovăi un pic, dar, văzând că era plin de cioturi și noduri de care se putea ajuta, se învoi să încerce.

La câțiva metri deasupra pământului, trunchiul copacului se despărțea în două crengi groase și acolo, la baza celor două ramuri, era un locaș ca o cămăruță. Copiii se suiră cât ai clipi.

Coroana verde a stejarului se întindea ca un acoperiș deasupra capetelor celor trei.

— Am putea să bem aici cafeaua, spuse Pippi. Mă duc repede să fac un strop.

Tommy și Annika bătură din palme și strigară „Bravo!”.

Peste puțin timp, Pippi se întoarse cu cafea și colăcei cu scorțișoară, copti cu o zi înainte.

Ajunsă sub copac, începu să arunce ceștile în sus, una câte una. Tommy și Annika încercară să le prindă, dar de câteva ori le prinse stejarul, așa că vreo două se sparseră. Pippi fugi degrabă și aduse altele. Apoi veni rândul colăceilor să zboare prin văzduh. Măcar ăștia nu se spărgeau... în cele din urmă, Pippi se cațără în copac, cu tot cu cafetieră, cana cu frișca și o cutiuță cu zahăr.

Cafeaua nu li se păruse nicicând mai bună lui Tommy și Annikăi. Acasă nu aveau voie să bea cafea, ci doar când mergeau în vizită. Iar acum erau în vizită, nu? Annika își vărsă din greșeală un pic de cafea în poală. Era caldă și udă, apoi rece și udă, dar Annika zise că „n—are nimic!”

După ce se ospătară, Pippi aruncă ceștile jos, în iarbă, una câte una.

— Ia să vedem dacă se mai face porțelan bun în ziua de azi! zise ea.

Și, oricât de curios ar părea, o ceașcă și toate cele trei farfurioare aterizară tefere pe iarbă. Iar cafetierei i se sparse doar ciocul.

Și, deodată, Pippi se cațără și mai sus:

— Așa ceva nici c—am mai pomenit! strigă ea. E gol pe dinăuntru!

Copacul avea o scorbura mare pe care copiii n—o văzuseră, căci era bine ascunsă de coroana bogată.

—Pot să mă sui și eu să văd? întrebă Tommy. Dar fata nu—i răspunse.

—Pippi, unde ești? întrebă el neliniștit.

Atunci se auzi vocea lui Pippi, dar nu de sus, cum era de așteptat, ci de undeva, de jos, de parcă venea de sub pământ:

—Sunt în scorbură! E adâncă, până jos la rădăcină. Dacă mă uit printr—o găurică, văd cafetiera în iarbă.

—Vai de mine, cum o să urci înapoi? țipă Annika.

—Păi, nu mai urc, spuse Pippi. Stau aici până la pensie! Trebuie să veniți să—mi aruncați mâncare. De vreo cinci, șase ori pe zi, așa!

Annika începu să plângă.

—Ce atâta bocet și jale? spuse Pippi. Haide aici, să ne jucăm! Ne prefacem că suntem închiși și putrezim în fundul unei temnițe.

—Nici moartă! spuse Annika și, ca să fie sigură, se dădu jos din copac.

—Annika, te văd! strigă Pippi, uitându—se prin crăpătura din scoarță. Nu călca pe cafetiera! E bătrână și de treabă și n—a făcut niciun rău nimănui vreodată. Și nu—i vina ei că nu mai are cioc.

Annika se apropie de trunchiul stejarului și, uitându—se prin gaura micuță din scoarță, văzu vârful arătătorului lui Pippi. Se liniști puțin, deși era încă îngrijorată.

— Pippi, chiar nu poți să ieși de—acolo? întrebă ea. Arătătorul lui Pippi dispăru și, în câteva clipe, fețișoara se ivi din scorbură:

—Ba cred că pot, dacă—ncerc! spuse ea dând la o parte perdeaua de frunze.

—Dacă—i așa de ușor de ieșit, zise Tommy care rămăsese în copac, cobor și eu să putrezesc puțin în temniță!

—Hm, spuse Pippi, mai bine luăm o scară.

Se târi afară din scorbură și alunecă repede din copac. Fugi și aduse o scară, o urcă în copac cu chiu, cu vai, și—i dădu drumul în scorbură.

Tommy abia aștepta să intre în scorbură. Nu era ușor să ajungi la intrarea în scorbură, căci era destul de sus, dar Tommy era curajos. Nu—i fu frică nici să intre în gaura întunecată. Se făcu nevăzut în scorbură, iar Annika se întrebă dacă avea să—l mai vadă vreodată. Încercă să tragă cu ochiul prin crăpătura din scoarța copacului.

— Annika, se auzi vocea lui Tommy. Știi ce frumos e? Trebuie să vii! Nu—i deloc periculos, cobori încet pe scară. O dată dacă—ncerci, n—o să mai vrei să faci altceva!

—Sigur? întrebă Annika.

—Mai mult ca sigur! o încuraja Tommy.

Cu picioare tremurânde, Annika se sui din nou în copac, iar Pippi o ajută pe bucata mai greu de urcat, ce ducea la scorbură. Annika se codi să intre când văzu ce întuneric era în gaura din trunchi, dar Pippi o ținu de mână și o îmbărbăta.

— Nu—ți fie frică, Annika! se auzi din nou vocea lui Tommy. Îți văd picioarele deja, te prind dacă e să cazî, nicio grijă!

Annika își propti bine picioarele pe scară și ajunse teafără lângă Tommy. Pippi coborî și ea în scorbură cât ai clipi.

— Zi că nu—i frumos! spuse Tommy.

Annika trebui să recunoască și ea că era, într—adevăr, nemaipomenit. Nu era deloc atât de întuneric cum se așteptase, căci pătrundea lumină prin bolta din scoarță. Se apropie de crăpătură și se uită după cafetiera din iarbă.

—Asta o să fie ascunzătoarea noastră! hotărî Tommy. Nimeni nu ne găsește aici. Și, dacă vin să ne caute, îi vedem prin crăpătură. Să vezi ce—o să mai râdem!

—Putem să scoatem un băț prin crăpătură și să—i gâdilăm un pic. Or să creadă că bântuie fantomele pe—aici! spuse Pippi.

La un asemenea gând, copiii tare se mai înveseliră și se îmbrățișară. Chiar atunci răsună gongul ce anunța cina acasă la Tommy și Annika.

— Of, ce păcat! Trebuie să plecăm. Dar venim și mâine, după școală.

— Foarte bine, așa să faceți! zise Pippi.

Se suiră pe scară și ieșiră din scorbura, întâi Pippi, apoi Annika și, în urma lor, Tommy. Apoi coborâră din copac, întâi Pippi, apoi Annika și, la urmă, Tommy.

PIPPI ORGANIZEAZĂ O EXCURSIE

— Azi nu mergem la școală, avem vacanță pentru curățenie.

— Ha! sări Pippi. Altă nedreptate! Mie nu—mi dă nimeni vacanță pentru curățenie, deși n—ar strica. Uitați—vă și voi cum arată podeaua! Da' dacă mă gândesc mai bine, aș putea să fac curățenie și fără să—mi dea cineva vacanță. Și asta o să și fac chiar acum, vacanță au ba! Să vedem dacă—ndrăznește careva să mă oprească! Hai, sus pe masă, că—mi stați în cale! Ascultători, Tommy și Annika se suiră pe masă, iar Musiu Nilsson sări repede în poala Annikăi și se culcă.

Pippi încălzi apă într—o oală mare și o vărsă fără să pregete direct pe podea. Pe urmă își scoase pantofii uriași și îi puse frumos pe fundul de lemn pentru tăiat pâine. Apoi își legă de talpa fiecărui picior câte o perie de frecat și se apucă să patineze pe podea, croindu—și drum prin apă și împrôșcând în toate părțile.

— Ar fi trebuit să mă fac patinatoare, o adevărată prințesă a gheții! spuse ea și odată ridică un picior în aer.

Peria legată de talpă lovi lustra și o ciobi puțin.

— În orice caz, grația și șarmul nu—mi lipsesc! continuă Pippi și făcu o săritură peste un scaun care îi ieșise în cale. Așaaa, zic că—i curat acum! spuse ea într—un sfârșit și—și scoase periile.

— Nu ștergi podeaua? se miră Annika.

— Neee, se usucă ea singură, de la soare. Sper că nu răcește, totul e să se miște, să nu înțepenească pe loc.

Tommy și Annika se dădură jos de pe masă și pășiră cu atenție pe podeaua udă learcă.

Afară soarele strălucea pe cerul azuriu. Era o zi strălucitoare de septembrie, din acelea în care îți vine să pleci la plimbare prin pădure. Lui Pippi îi veni o idee:

- Ce—ați zice să—l luăm pe Musiu Nilsson și să mergem într—o mică excursie?
- Daaa! răspunseră Annika și Tommy într—un glas.
- Atunci dați fuga acasă și cereți—i voie mamei, îi îndemnă Pippi. Pregătesc eu ceva gustări pentru picnic între timp.

Ce idee bună! Tommy și Annika se grăbiră spre casă. Nu trecu mult și se întoarseră. Pippi îi aștepta în fața porții, cu Musiu Nilsson pe umăr, un baston pentru drumeție într—o mână și un cos mare în cealaltă.

Copiii merseră pe drum o vreme, apoi o apucară pe o potecuță ce traversa o pășune, șerpuind frumos printre mesteceni și tufe de alun. Ajunseră la un gard, în spatele căruia se zărea o pajiște încă și mai frumoasă. Însă, chiar în fața pârleazului, se pironise o vacă și nu părea să aibă de gând să se dea la o parte. Annika strigă la ea, Tommy se apropie curajos și încercă să o împingă, dar vaca nici că se clinti, ci doar se uită leneș la copii cu ochii ei mari. În cele din urmă, Pippi puse jos coșul cu mâncare, ridică vaca și o mută din drum, iar animalul plecă agale printre aluni.

—Ca să vezi cum pot fi vacile de măgărițe! zise Pippi și sări peste poartă. Dacă ar fi și măgărițele vaci, vă dați seama? Teribil gând!

—Ce pajiște frumoasă, ooo, ce frumoasă! strigă Annika încântată, suindu—se pe fiecare bolovan ce—i ieșea în cale.

Tommy își luase cu el briceagul dăruit de Pippi și cu el tăie două toiege, unul pentru el și unul pentru Annika. Se tăie un pic la un deget. N—are nimic, trece!

— Ce—ar fi s—adunăm ciuperci? spuse Pippi și rupse o ciupercă mare și arătoasă, cu pălărie roșie. O fi bună de mâncat? În orice caz, bună de băut nu—i, asta—i limpede, și atunci ce—mi mai rămâne de făcut decât s—o mănânc? Ia să vedem dacă merge!

Pippi luă o mușcătură zdravănă, molfăi și înghiți.

— A mers! constată ea mulțumită. Păi, s—o facem tocăniță... cândva, continuă Pippi și azvârli ciuperca în sus, peste coroanele copacilor.

— Ce—ai în coș, Pippi? întrebă Annika. Ceva bun?

— Nu ți—aș zice nici pe—o mie de galbeni! spuse Pippi. Mai întâi să găsim un loc bun pentru ospăț.

Copiii se grăbiră să caute un loc potrivit. Annika găsi o piatră mare și plată care i se păru numai bună, dar peste tot mișunau furnici roșii și Pippi nu voi să se așeze acolo. „Fiindcă nu le cunosc!” le explicase ea.

— Da, și mai și mușcă, zise Tommy.

— Serios? se miră Pippi. Mușcă—le și tu atunci! Tommy zări un luminiș între doi aluni și spuse că trebuie să fie un loc bun pentru întins masa.

— Neee, știi ceva, nu—i destul soare pentru pistruii mei acolo, zise Pippi. Și mie—mi place să am pistrui!

Un pic mai încolo, era un delușor pe care copiii urcară cu ușurință. Iar pe coama lui era un soi de terasă înșorită, ca un mic balcon. Acolo se așezară.

— Închideți ochii până pun masa, zise Pippi. Tommy și Annika închiseră ochii cât de strâns putură și o auziră pe Pippi deschizând coșul și fășâind hârtii.

— Unu, doi, nouășpe, gata, puteți să vă uitați! spuse în sfârșit Pippi.

Tommy și Annika deschiseră ochii și țipară de încântare la vederea bunătăților înșirate de Pippi pe terasa răcoroasă de piatră. Sandviciuri mititele cu chiftele și șuncă, o grămadă de clătite presărate frumos cu zahăr, câțiva cârnăciori afumați și trei budinci cu ananas. Căci, vedeți voi, Pippi învățase să gătească de la bucătarul de pe corabia tatălui ei.

—Tiii, ce bine—i în vacanța pentru curățenie! spuse Tommy cu gura plină de clătite. Ce n—ăș da s—avem în fiecare zi!

—Știi ceva, zise Pippi, eu, una, nu prea mă dau în vânt după curățenie. E distractiv, nu—i vorbă, da' zi de zi ar fi prea obositor.

Peste ceva vreme, copiii se întinseră în tihnă la soare, ghiftuiți de abia se mai puteau mișca.

— Oare o fi greu să zbori? zise Pippi uitându—se peste marginea terasei de piatră. Peretele stâncos era înalt și abrupt.

—Dac—o iei la vale, înveți iute să zbori, fără—ndoială, continuă ea. Mai greu e să zbori în sus. Da' mai bine încep cu ce—i mai ușor. Ia să—ncerc!

—Nuuu, Pippi! strigară într—un glas Tommy și Annika. Nu sări, Pippi!

Pippi era deja la marginea râpei:

— Zboară, zăgan zevzec, zboară! Și zăganul zevzec a zburat!

Și, când spuse „a zburat”, Pippi ridică brațele și sări în gol. După câteva clipe, se auzi o bufnitură. Tommy și Annika se întinseră pe burtă și se uitară înspăimântați după Pippi. Fata se ridică și își scutură țărâna de pe genunchi.

— Am uitat să dau din aripi! zise ea veselă. Și cred c—aveam și prea multe clătite în burtă.

Copiii își dădură deodată seama că Musiu Nilsson dispăruse. Plecase, pesemne, la plimbare de unul singur, își amintiră că—l văzuseră rozând satisfăcut coșul pentru merinde, dar uitaseră cu totul de el din cauza exercițiilor de zbor ale lui Pippi. Și acum nu era de găsit nicăieri.

Pippi se supără atât de tare, că—și aruncă un pantof într—o băltoacă adâncă.

—Maimuțele nu—s de luat în excursii! Ar fi trebuit să—l las acasă, să caute calul de purici.

Asta merita! continuă Pippi și intră până la brâu în băltoacă, să—și caute pantoful. N—ar fi rău să—mi spăl și părul dacă tot sunt aici, mai zise ea, și își băgă capul la fund până începură să se ridice bulbuci la suprafață.

—Așaaa, de data asta nu mai trebuie să merg la coafor! zise Pippi mulțumită, după ce scoase în sfârșit capul din apă.

Ieși din băltoacă, își puse pantofii și porniră mai departe să—l caute pe Musiu Nilsson.

— *Fleoșc, fleoșc*, i—auzi cum îmi fac hainele! izbucni Pippi în râs. Rochia *fleoșc, fleoșc*, pantofii *fleoșc, fleoșc*. Ce hazliu! încearcă si tu! zise ea, uitându—se la Annika și la frumoasele ei bucle lucioase, la rochița roz și pantofii albi.

— Poate altă dată, spuse înțeleaptă Annika. Merseră mai departe.

— Cum să nu mă supăr pe Musiu Nilsson? zise Pippi. Așa face mereu! Odată, când eram în Surabaya, a fugit și și—a găsit de lucru ca majordom la o văduvă bătrână. Asta din urmă a fost o minciună, bineînțeles, adăugă ea după câteva clipe.

Tommy veni cu ideea să se despartă și să caute în direcții diferite. Annika se cam codea să plece singură, dar frate—său îi zise răspicat:

— Te pomenești c—oi fi vreo fricoasă!

Asemenea zeflema Annika nu putea să îndure, așa că porniră fiecare pe drumul lui.

Tommy o luă peste pajiște. Nici urmă de Musiu Nilsson, însă dădu peste altceva. Peste un taur! Sau, mai bine zis, taurul îl găsi pe Tommy și nu dădea semne că i—ar plăcea prea mult băiatul, căci era furios de felul lui și deloc iubitor de copii. Cu un muget înfiorător, se repezi la Tommy cu coarnele plecate, iar Tommy scoase un urlet disperat, ce răsună în toată poiana. Pippi și Annika veniră degrabă să vadă ce se întâmplase. Taurul îl prinsese deja pe Tommy în coarne și îl aruncase sus în văzduh. Annika începu să plângă deznădăjduită.

—Ce taur nehibzuit! spuse Pippi. Nu—i frumos să facă așa ceva! Îi murdărește costumul de marinăr lui Tommy! Trebuie să—i zic vreo două, să—și bage mințile—n cap!

Zis și făcut. Pippi o luă la fugă spre taur și îl trase de coadă:

— Mă scuzați că vă—nterup, spuse Pippi și iar îl apucă de coadă.

Cum îl trăgea cu nădejde, taurul întoarse capul și, dând cu ochii de un alt copil, se repezi să o înhațe pe Pippi cu coarnele.

— Cum spuneam, mă scuzați că vă—nterup, începu Pippi iar. Și scuze ca vă rup! adăugă ea și—i rupse taurului un corn. Nu se mai poartă două coarne. Toți taurii care se respectă au câte unul anul ăsta. Sau chiar nici unul! mai zise ea și—i rupse și al doilea corn.

Întrucât taurii nu simt nimic în coarne, nici taurul nostru nu știa că a rămas fără ele. Tot împungea de zor și, de—ar fi fost alt copil și nu Pippi, chiselită l—ar fi făcut.

— Ha, ha, ha, nu mă mai gâdila! hohoti Pippi. Nici nu știi ce mă gâdil! Ha, ha, ha, gata, gata, mor de râs!

Dar taurul nici gând să se oprească. Atunci Pippi îi sări în spinare, să—și tragă sufletul. De prea multă liniște n—avu parte, căci taurului nu—i plăcea deloc să i se suie oamenii în cârcă. Se zbatu și se răsuci să scape, dar Pippi strânse bine picioarele și nu se clinti. Taurul alergă încolo și—ncoace pe pajiște, răgind din rărunchi, de—i ieșea fum pe nări. Pippi râdea, țița și le făcea cu mâna lui Tommy și Annikăi care stăteau deoparte, tremurând ca varga. Deodată, taurul se întoarse și încercă să o arunce pe Pippi.

— Tra, la, la, ce frumos dansez cu micuțul meu prieten, mmm! fredona Pippi, ținându—se bine în spinarea taurului.

În cele din urmă, bietul animal obosi atât de tare, încât se întinse pe jos, dorindu—și să dispară toți copiii de pe lume. Oricum nu pricepuse niciodată care era rostul lor.

— Doriți să vă faceți siesta? Bine, nu vă mai deranjez, spuse Pippi politicoasă.

Coborî de pe spinarea taurului și se îndreptă spre Tommy și Annika. Tommy avea ochii în lacrimi. Era rănit la un braț, dar Annika îl pansase frumos cu batista ei, așa că nu—l mai dureau.

—Pippi! strigă Annika tulburată când Pippi ajunse lângă ei.

—Șșș! șopti Pippi. Nu trezi taurul, că iar se—nfurie! Musiu Nilsson, Musiu Nilsson, unde ești? strigă apoi Pippi cât o ținea gura, fără să—i pese de somnul de după—masă al taurului. Trebuie să plecăm, Musiu Nilsson!

Și, ce să vezi, Musiu Nilsson ședea ghemuit într—un pin, își sugea vârful cozii și părea tare trist. Nu era nicicum plăcut pentru o maimuțică să rămână singură în pădure. Văzând—o pe Pippi, se dădu repede jos din copac și se sui pe umărul ei, apoi își flutură pălărioara de pai, cum făcea de obicei când era fericit.

— Carevasăzică nu ți—ai mai luat slujbă de majordom de data asta, spuse Pippi mângâindu—l pe spate. Eh, asta—i o adevărată balivernă! își aduse ea aminte. Stai așa, păi dacă—i

adevărată, nu poate să fie și minciună în același timp, continuă Pippi căzând pe gânduri. Păi, atunci se schimbă treaba... Adică nu—i scorneală, Musiu Nilsson chiar a fost majordom în Surabaya! Cine credeți c—o să se ocupe de chiftele de—acum înainte?

Porniră spre casă. Rochița lui Pippi încă făcea *fleoșc, fleoșc*, iar pantofii *fleașc, fleașc* la fiecare pas. Tommy și Annika avuseseră o zi minunată, în ciuda pățaniei cu taurul. Mergeau fredonând un cântec pe care îl învățaseră la școală. Era un cântec despre vară, dar, cu toate că toamna era aproape, li se păruse potrivit într—o zi ca aceea:

*În zilele însorite de vară,
Pe pajiști, prin păduri hălăduind,
Veseli, din zori și până—n seară,
Mergem cu toții cântând:
Hei—ho, hei—ho, dacă tânăr ești,
în casă nu mai sta să lânzezești!
Cântă cu noi, hai, nu mai pregeta,
Cântecul nostru se va înălța
Și sus pe culmi va răsună
În zilele însorite de vară,
Mergem cu toții cântând:
Hei—ho, hei—ho!*

Pippi cântă și ea, dar nu chiar cu aceleași cuvinte, ci cam așa:

*În zilele însorite de vară,
Pe pajiști, prin păduri hălăduiesc,
Fac numai ce poftesc
Și fleoșc, fleoșc când pășesc!
Iar din pantof, m—ați crede au ba,
Fleașc, fleașc se—aude, uite—așa!
Pantofu'leoarcă—i, tra, la, la,
Și tauru bătut în cap—i, ha, ha, ha!
Orezu cu lapte—mi place, da, da, da!
în zilele însorite de vară,
Fac numai ce poftesc
Și fleoșc, fleoșc când pășesc!*

PIPPI MERGE LA CIRC

Sosise circul în oraș și toți copiii alergară, care mai de care, la părinții lor să le ceară voie să meargă. Tommy și Annika făcură și ei întocmai, iar bunul lor tată scoase pe loc câteva monede de argint și le dădu pentru bilete.

Cu banii bine strânși în pumn, cei doi o zbughiră spre Vila Villekulla. Pippi era pe verandă cu calul și îi împletea coada în codițe împodobite cu fundițe roșii.

—Azi e ziua lui... cred, zise Pippi. De asta îl fac frumos.

—Pippi, spuse Tommy gâfâind, căci fugiseră cât îi ținuseră picioarele, poți să mergi cu noi la circ?

—Pot să merg oriunde poftesc, răspunse Pippi, dar la *ciurc* nu știu dacă vreau să merg, că nu știu ce—i aia *ciurel*. Doare?

—Nu, găgăuță, cum să doară? spuse Tommy. E distractiv, să știi! Cai și clovni și doamne frumoase care merg pe sârmă!

—Dar costă! zise Annika și se uită repede în palmă, să vadă dacă mai avea moneda lucitoare de două coroane și cele două de cincizeci de bani.

—Sunt mai bogată decât un nabab, pot să—mi cumpăr un *ciurc* dacă vreau! Deși ar fi cam înghesuială cu atâția cai... Clovnii și doamnele ar încăpea cum, necum, în spălătorie, dar cu caii nu știu, zău, ce să fac!

—Nu ești zdravănă! zise Tommy. Cum să cumperi circul?! Costă bani să mergi și să te uiți, nu pricepi?

—Vai de mine! țipă Pippi și închise ochii. Costă să merg și să mă uit?! Și eu asta fac toată ziua! Cine știe cât am cheltuit deja!

încet, încet, deschise precaută un ochi și începu să—l rotească în cap.

— N—are decât să coste cât o costa, trebuie s—arunc o privire! zise ea.

Tommy și Annika reușiră până la urmă să—i explice lui Pippi ce este circul. Pippi scoase atunci câțiva galbeni din valiză. Pe urmă își puse pe cap pălăria mare cât o roată de moară și plecară toți trei spre circ.

În fata cortului celui mare era o mulțime de oameni, iar coada la casa de bilete era foarte lungă. Dar, până la urmă, îi veni și lui Pippi rândul. Își băgă capul prin ghișeu și, uitându—se sever la bătrânică drăguță care vindea bilete, îi zise:

— Și cât costă să mă uit la tine?

Dar bătrâna doamnă era din altă țară și nu pricepu defel ce voia Pippi să spună, așa că—i răspunse:

—Dragusa, dai cinci curoane la loja, trei curoane la benei și una curoana în picioarii.

—Zău? se miră Pippi. Păi, trebuie să promiți că mergi și tu pe sârmă de banii ăștia!

Tommy spuse atunci că Pippi dorește un bilet la bănci. Pippi îi întinse un galben, dar bătrânică întâi se uită pieziș la monedă, apoi încercă să muște dintr—un colț, să vadă dacă era adevărată. În cele din urmă, pricepu că era de aur și—i dădu lui Pippi biletul și o mulțime de rest în monede de argint.

— Ce să fac cu banii ăștia mici și albi? se supără Pippi. Păstrează—i și de ei mă uit la tine de două ori! Din *picioarii!*

Cum Pippi nu voia să ia restul, doamna îi schimbă biletul pe unul la lojă și le dădu și lui Tommy și Annikăi la fel, fără să le mai ceară bani în plus. Astfel ajunseră Pippi, Tommy și Annika să stea pe scaunele roșii și foarte frumoase, așezate aproape de arenă. Tommy și Annika se întoarseră de câteva ori să se uite spre colegii lor de școală, care aveau locuri în spate.

— Ciudată șandramaua asta! zise Pippi, uitându—se mirată în jur. Și de ce—au vărsat rumeguș pe jos? Nu c—aș fi eu mai brează, da' arată cam neîngrijit.

Tommy îi explică atunci că rumegușul era pus special, ca să alerge caii pe el.

Așezată pe o estradă, orchestra circuitului începu să cânte un marș triumfal. Pippi bătu entuziasmată din palme, săltând în scaun de încântare:

— Costă și s—ascuți sau asta—i gratis? întrebă ea. Chiar atunci se dădu la o parte cortina de la intrarea artiștilor și în arenă intră alergând directorul circuitului, îmbrăcat în frac, cu un bici în mână, urmat de zece cai albi cu podoabe din pene roșii pe cap.

Directorul plesni din bici și caii dădură roată arenei. Apoi mai plesni încă o dată și caii ridicară picioarele din față pe balustrada arenei. Unul dintre ei se opri chiar în fața copiilor. Annika nu fu deloc bucuroasă să se trezească nas în nas cu animalul și se ascunse în spatele scaunului, însă Pippi se aplecă, scutură ușurel copita calului și spuse:

— Salutare! Și multe urări de bine de la calul meu! E și ziua lui azi, da' are fundițe în coadă, nu pene pe cap ca tine!

Din fericire, Pippi dădu drumul copitei calului înainte ca directorul să plesnească din nou din bici. Animalele începură să alerge din nou în cerc, în jurul arenei.

Când numărul se termină, directorul făcu politicos o plecăciune și caii ieșiră. O clipă mai târziu, cortina se dădu din nou la o parte și un cal alb ca laptele își făcu apariția. Pe spinarea lui călărea în picioare o doamnă frumoasă, îmbrăcată într—un costum din mătase verde, foarte strâns pe corp. În program scria că o cheamă Miss Carmencita.

Calul galopa în jurul arenei, iar Miss Carmencita privea zâmbitoare publicul. Dar, deodată, se auzi un vâjâit și ceva ateriza pe spinarea animalului. Era chiar Pippi! Aterizase în picioare, în spatele lui Miss Carmencita și acum călărea întocmai ca ea. Miss Carmencita rămase cu gura căscată de uimire și fu gata, gata să cadă. Apoi se înfurie și începu să dea din mâini ca să o facă pe Pippi să se dea jos. Dar nu reuși.

— Da' astâmpără—te odată! zise Pippi. Mai vor și alții să se distreze, doar de—aia au plătit!

Atunci Miss Carmencita vru să sară ea de pe cal, dar nu reuși, căci Pippi o apucase zdravăn de brâu cu ambele brațe. Publicul izbucni în râs, căci era tare caraghios să o vezi pe frumoasa Miss Carmencita ținută în loc de o zgâtie cu părul ca morcovul și pantofi uriași, care călărea ca și cum toată viața numai asta făcuse, lucrase la circ.

Directorul însă nu râdea. Le făcu semn paznicilor îmbrăcați în uniforme roșii să oprească odată calul.

—S—a terminat deja? întrebă Pippi dezamăgită. Taman când ne distrăm mai bine!

—Obrăznicătură mica, îi aruncă directorul printre dinți, piei!

Pippi îl privi descumpănită:

— Da' ce—am făcut? De ce te—ai supărat? Credeam că toată lumea a venit să se distreze. Sări de pe cal și se așeză pe locul ei. Doi paznici se apropiară, cu ordin să o dea afară. O apucară de câte un braț și încercară să o ridice, dar nu reușiră să o clintească. Traseră și împinseră, dar Pippi rămase nemișcată, nici gând să se urnească. Plictisiți, paznicii dădură din umeri și plecară.

Între timp începuse un alt număr — Miss Elvira, dansatoare pe sârmă. Miss Elvira avea fustă din tul roz și în mâini ținea o umbreluță roz. Mergea atent pe sârmă cu pași mici. Din când în când, balansa câte un picior și făcea tot soiul de alte acrobații. Era foarte grațioasă. Merse chiar și cu spatele, înapoi de unde își începuse numărul. Dar, când ajunse pe micuța platformă de la capătul sârmei, dădu nas în nas cu Pippi.

— Acu' ce mai zici? întrebă Pippi când văzu fața uluită a lui Miss Elvira.

Miss Elvira nu scoase o vorbă, ci se aruncă direct în brațele directorului, care era tatăl ei. Directorul trimise din nou paznicii, cinci de data asta, să o dea afară pe Pippi. Însă publicul începu să strige:

— Lăsați—o în pace! Vrem s—o vedem pe fetița cu părul roșu!

Mulțimea nemulțumită tropăi și aplaudă din răsupteri.

Pippi păși repede pe sârmă. Acrobațiile lui Miss Elvira nu erau nimic pe lângă ale lui Pippi.

Când ajunse la mijlocul sârmei, ridică un picior și întinse pantoful ca pe o streășină deasupra capului. Apoi îndoii ușor degetele de la picior și se scarpină după ureche.

Directorul nu era deloc bucuros să o vadă pe Pippi artistă în circul lui. Tot ce voia era să scape de ea. Așa că se duse tiptil și deșurubă mecanismul de susținere a sârmei, gândind că Pippi sigur se va prăbuși.

Însă Pippi nu căzu, ci începu să legene sârma, înainte și înapoi, tot mai repede și mai repede și, deodată, făcu un salt în aer și ateriza direct pe director. Omul se sperie atât de tare, că o luă la fugă, cu tot cu Pippi în spinare.

—Măi, măi, calul ăsta—i încă și mai caraghios! Da' tu de ce n—ai pompoane—n coamă?

După isprava asta, Pippi își zise c—ar cam fi vremea să se întoarcă lângă Tommy și Annika. Se dădu jos de pe director și se așeză pe scaunul ei, așteptând numărul următor. Spectacolul întârzia, căci directorul fusese nevoit să meargă să bea un pahar cu apă și să se pieptene, în cele din urmă ieși, făcu o plecăciune în fața publicului și spuse:

— Estimate doamne, estimași domni! Momentamente presentam minunea minunilor, cel mai puternic bărbat din lume. Adolf cel Tare, mereu victorios! Doamnelor și domnilor, Adolf cel Tare!

În arenă intră un vlăjgan îmbrăcat în pantaloni strânși pe picior, de culoarea pielii, cu o blană de leopard în jurul brâului. Făcu o plecăciune în fața publicului. Părea foarte mulțumit să fie în centrul atenției.

— Atensie, ce mai mușchi! spuse directorul, ciupindu—l pe Adolf de un braț cu mușchi mari cât castroanele. Si acum, una oferta iresistibilă, doamnelor și domnilor! Cine se pune cu

Adolf cel Tare? Cine—i mai forsos ca cel mai tare bărbat din lume? Una suta de curoane plata pentru învingător! Una suta de curoane!!! Sus! Curaj! Cine indrasneste, cine poftește?

Dar nimeni nu se ridică.

—Ce—a zis? întrebă Pippi. De ce vorbește în păsărească?

—A zis că dacă o sută de coroane oricui poate să pună jos namila aia.

—Păi, pot, da' ar fi păcat, pare un om de treabă.

—Cum să poți *tu* să—l dobori? E cel mai puternic bărbat din lume!

—*Bărbat*, da. Da' eu sunt cea mai puternică fată din lume!

Între timp, Adolf cel Tare se apucase să ridice bucăți mari de fier și să îndoiaie bare de metal, ca să le arate tuturor cât era de voinic.

—Doamnelor și domnilor! strigă din nou directorul. Nu vrea nimeni una suta de curoane?

Chiar trebuie să păstrez eu banii? spuse el fluturând bancnota.

—Nuuu, *chiar* nu trebuie! zise Pippi și sări peste balustradă, direct în arenă.

Tare se mai înfurie directorul când o văzu din nou pe fată:

—Piei, afara! șuieră el printre dinți.

—Așa de prietenos ești mereu? îl întrebă Pippi, plină de reproș. Nu vreau decât să mă lupt cu Adolf cel Tare.

—N—am timp de glumise! zise directorul. Piei, c—aude Adolf cel Tare! Ce obrasnicii!

Dar Pippi se duse întins la Adolf cel Tare, îl apucă de mână și i—o scutură prietenește, apoi îl întrebă:

—Ce zici, ne luăm la trântă?

Adolf cel Tare se holbă la ea, nepricepând nimic.

—Un minuțel și—ncep, să știi! zise Pippi.

Și Pippi porni trânta. Îl apucă zdravăn pe Adolf cel Tare și, până să se poată dumiri cineva ce se întâmplase, îl și culcă la pământ. Adolf cel Tare se făcuse roșu ca racul.

—Hai—de, Pip—pi! Hai—de, Pip—pi! strigară Tommy și Annika.

Toată lumea începu să strige „Hai—de, Pip—pi!” Directorul își frământa mâinile, negru de supărare. Adolf cel Tare era încă și mai furios. Asemenea rușine nu mai pășise în viața lui!

Lasă că—i arată el obraznicăturii cu păr roșu cine—i cu adevărat Adolf cel Tare! Se repezi la Pippi și o înșfacă strâns, dar Pippi rămase neclintită, ca o stâncă.

—Hai că poți! îl încuraja ea.

Dar imediat, fata se desprinse din strânsoare și, cât ai clipi, Adolf cel Tare era din nou la pământ. Pippi rămase în picioare, așteptând. Și n—avu deloc mult de așteptat, căci Adolf se ridică urlând și se repezi iar la Pippi.

—Tidilipom și pidililei! zise Pippi.

Publicul începu să tropăie, să—și arunce pălăriile în aer și să strige:

—Hai—de, Pip—pi! Hai—de, Pip—pi!

Când Adolf cel Tare se repezi la Pippi pentru a treia oară, fetița îl ridică și—l purtă pe brațe în jurul arenei. Apoi îl doborî iar și—l ținui la pământ.

—Așa, amice, zic că ne—am jucat destul! spuse Pippi. Cam asta a fost toată distracția.

—Pippi a—nvins! Pippi a—nvins! strigă mulțimea. Adolf cel Tare ieși tiptil din arenă cât de repede putu.

Directorul circului fu nevoit să—i întindă lui Pippi bancnota de o sută de coroane, cu o mutră de parcă ar fi vrut să o înghită și nu să—i dea bani.

—Poftim, domnișoara, spuse el, poftim suta!

—Ce să fac cu asta? zise Pippi cu dispreț. O bucată de hârtie! N—ai decât s—o ții tu, să prăjești pește pe ea, dacă poți!

Și, zicând acestea, se întoarse la locul ei:

—Cercul ăsta—i tare lung, le spuse Pippi lui Tommy și Annikăi. N—ar strica un pui de somn. Da' treziți—mă dacă—i nevoie de ajutor!

Pippi se întinse în spatele scaunului și adormi pe dată. Și trase la aghioase, sforăind strașnic, în timp ce Tommy, Annika și toți ceilalți se uitară la clovni, înghițitori de săbii și îmblânzitori de șerpi.

— Tot Pippi a fost cea mai bună! îi șopti Tommy Annikăi.

PIPPI ESTE VIZITATĂ DE HOȚI

După isprăvile de la circ, toată lumea din orașel aflate cât de înfricoșător de puternică era Pippi. S— a scris și în ziar despre ea. Dar oamenii care nu locuiau acolo nu știau de bună seamă cine era Pippi.

Într— o seară întunecată de toamnă, doi hoinari trecură pe lângă Vila Villekulla. Hoinarii erau, de fapt, doi mișei de hoți care hălăduiau prin țară, puși pe furtișaguri. Văzură ferestrele luminate ale Vilei Villekulla și hotărâră să intre să ceară ceva de— ale gurii.

Tocmai în seara aceea, Pippi vărsase pe podea toți galbenii din valiză și— i număra de zor. De socotit nu prea știa să socotească, dar asta n— o împiedica să— i numere din când în când.

Doar așa, ca să facă ordine.

— Șapteșcinci, șapteșșase, șapteșșapte, șapteșopt, șapteșnouă, șapteșzece, șapteșunșpe, șapteșdoișpe, șapteștreișpe, șapteșșaptișpe... Uf, că mă ia amețea de— atâtă șapteș! Da' parcă mai erau și alte *cifruri* în

cifrărie. A, da, cum să nu, mi— aduc aminte! O sută patru, o mie... Tiii, o grămadă de bani! zise Pippi. Chiar atunci cineva bătă la ușă.

— Intră sau rămâi pe *dinafară*, cum poștești! strigă Pippi. Eu nu oblig pe nimeni!

Ușa se deschise și cei doi hoinari intrară. Și, vă dati seama, făcură ochii cât cepele când văzură o fetiță cu părul roșu care, așezată pe podea, număra de una singură o mulțime de bănet!

— Ești singură acasă? întrebă ei cu viclenie.

—Ba deloc! răspunse Pippi. E și Musiu Nilsson.

Hoții nu aveau de unde să știe că Musiu Nilsson era o maimuțică și că dormea în pătuțul lui vopsit în verde, acoperit cu o păturică pentru păpuși. Pungașii crezură că pe stăpânul casei în cheamă Nilsson și atunci își aruncară priviri pline de înțeles — „Ar fi bine să venim mai târziu!” asta voiau să spună cu ocheadele acelea. Lui Pippi, însă, îi spuseră doar:

— Aha, am intrat doar să—ntrebăm de... ceas. Nerăbdători să plece, nu se mai gândiră să ceară și de mâncare.

— Oamenii în toată firea să nu știe ce—i ceasul! zise Pippi. E un mecanism mic și rotund așaaa, care face *tic—tac* și merge, merge, merge, da' n—ajunge niciodată la ușă. Dacă știți și voi ceva ghicitori, dați—i bătaie! spuse Pippi încurajatoare.

Hoții gândiră că Pippi era prea mică să știe ceasul, așa că se întoarseră pe călcâie fără să scoată o vorbă și plecară.

— Unde nu—i *tic*, mai bine *taci* țipă Pippi după ei. Ce să vă mai cer să—mi și mulțumiți, când e clar că nici de ceas n—aveți habar. Mergeți în pace! adăugă fata și se întoarse la socotelile ei.

După ce ieșiră, hoții își frecară mâinile de bucurie.

— Sfinte Sisoe, ai văzut ce de bănet? spuse unul dintre ei.

— Da, uneori are omul noroc! răspunse celălalt. Trebuie doar s—așteptăm pân—adorm fata și Nilsson ăla. Apoi ne furișăm înăuntru și punem laba pe galbeni.

Se așezară sub un stejar într—o grădină și așteptară, începu să burnițeze și li se făcu foame, nu era nicio plăcere să tot aștepte acolo sub cerul liber, însă gândul la atâția bani îi încălzea mai bine decât orice foc.

În casele din jur, luminile începură să se stingă una câte una, numai în Vila Villekulla nu.

Pippi exersa dansuri scoțiene și nu voia să meargă la culcare până nu era sigură că știe să danseze bine. Într—un târziu se întunecară și ferestrele Vilei Villekulla.

Hoții mai așteptară un pic, ca să fie siguri că Musiu Nilsson adormise de—a binelea. Apoi intrară pe furiș în curte și, în fața ușii care dădea în bucătărie, își scoaseră uneltele de spărgători, pregătindu—se să meșterească la încuietore. Unul dintre pungăși însă, căruia i se zicea Boboc, încercă din întâmplare clanța. Și, ce să vezi — ușa nu era încuiată!

—Oamenii ăștia nu—s în toate mințile! îi șopti el tovarășului său. E descuiată!

—Numai bine! răspunse celălalt hoț, căruia i se spunea Dudu.

Dudu aprinse o lanternă de buzunar și se strecurară în bucătărie. Nu era nimeni acolo. În camera alăturată era dormitorul lui Pippi și tot acolo era și micuțul pat de păpușă al lui Musiu Nilsson.

Dudu deschise ușa și aruncară prevăzători o privire înainte să intre. Liniște deplină...

Luminară în jur cu lanterna și, când dădură cu ochii de patul lui Pippi, rămaseră cu gura căscată, căci nu văzură decât o pereche de picioare, așezate frumos pe pernă. Ca de obicei, Pippi se culcase de—a—ndăratelea, cu capul sub plapumă, la picioarele patului, și picioarele pe pernă, la capul patului.

— Trebuie să fie puștoaica, îi șopti Dudu lui Boboc. Cred că doarme buștean. Da' unde zici c—o fi Nilsson?

— Musiu Nilsson, dacă—mi permiteți, se auzi vocea calmă a lui Pippi de sub plapumă, doarme în pătuțul verde.

Hoții se speriară atât de tare, că mai—mai s—o ia la fugă. Dar, pe urmă, gândindu—se mai bine la spusele lui Pippi, luminară colțul camerei cu lanterna și atunci văzură maimuțica în pătuțul pentru păpuși. Dudu izbucni în râs:

— Bobocule, Musiu Nilsson e o maimuță, ha, ha, ha!

—Da' ce credeai c—o fi? se auzi din nou vocea lui Pippi de sub plapumă. O mașină de tuns iarba?

—Maică—ta si taică—tu nu sunt acasă? întrebă Boboc.

— Neee, sunt duși, răspunse Pippi. Duși de tot! Dudu și Boboc nu—și mai încăpeau în piele de bucurie.

—Auzi, fetițo, ia ieși de—acolo să stăm de vorbă, zise Dudu.

—Neee, dorm! spuse Pippi. Dacă—ai venit iar pentru ghicitori, trebuie mai întâi să—mi răspundeți la asta: Ce merge, merge, merge și n—ajunge niciodată la ușă?

Însă Boboc apucă hotărât plapuma și o ridică.

—Știi să dansezi scoțiană? îl întrebă Pippi pe dată, privind—l foarte serioasă drept în ochi. Eu știu!

—Multe întrebări mai pui! spuse Dudu. Ia să te—ntrebăm și noi un pic! De pildă, unde—ai pus grămada aia de galbeni cu care te jucai?

— în valiza de pe dulap, răspunse Pippi cinstit.

Dudu și Boboc rânjiră la unison.

— Sper că nu te superi dacă—i luăm, mititico! spuse Dudu.

— Nuuu, cum să mă supăr? Deloc! zise Pippi. Boboc dădu jos valiza de pe dulap.

— Și eu sper că nici tu nu te superi dacă—i iau înapoi, mititelule! spuse Pippi, sărind din pat drept în fața lui Boboc.

Și, ciudățenia ciudățeniilor, până s—apuce Boboc să se dumirească, valiza cu galbeni era în mâinile lui Pippi!

— Gata cu glumele! strigă Dudu mânios. Dă—mi valiza! O apucă strâns pe Pippi de un braț și încercă să—i smulgă prada mult râvnită.

— Glume—n sus și glume—n jos, zise Pippi și, ridicându—l pe Dudu, îl puse sus pe dulap.

Cât ai zice pește, îl sui și pe Boboc lângă el. Atunci pungașii se speriară. Pricepură că Pippi nu era tocmai o fetiță obișnuită. Însă valiza cu galbeni tare le mai făcea cu ochiul, așa că uitară degrabă de frică.

— Un, doi, trei, și, Bobocule! strigă Dudu și, sărind de pe dulap, se repeziră amândoi la Pippi, care ținea valiza.

Cu un singur bobârnac, Pippi îi trimise pe fiecare într—un colț al camerei. Și, iute ca gândul, îi legă apoi fedeleș, înainte ca vreunul să apuce să se dezmeticească. Hoții schimbară placa:

— Bună și drăguță domnișoară, se rugă Dudu. Iartă—ne, am glumit! Nu ne face rău, suntem doar doi bieți hoinari veniți să ceară de—ale gurii!

Boboc începu chiar să se smiorcăie un pic. Pippi puse valiza la loc pe dulap, apoi se întoarse spre prizonieri:

—Care dintre voi stie „scoțiană”?

—Aăă, păi cred că amândoi, zise Dudu.

—Tiii, ce bine! spuse Pippi, bătând din palme de bucurie. Ce—ar fi să dansăm un pic? Știți, eu de—abia am învățat.

—Da, cum să nu... zise Dudu năucit.

Atunci Pippi aduse o pereche de foarfece și tăie frânghiile cu care își legase musafirii.

— Hm, da' n—avem muzică... spuse Pippi îngrijorată. Dar, deodată, îi veni o idee:

— N—ai putea să cânti tu la pieptene? îi zise ea lui Boboc. Și dansez eu cu el, adăugă Pippi, făcând semn spre Dudu.

Ba putea, de bună seamă! Cântă de răsună toată casa. Musiu Nilsson se ridică buimac în capul oaselor și se uită la Pippi cum se zbânțuie cu Dudu, concentrată și foarte serioasă, de—ai fi zis că însăși viața ei depindea de dansul ăsta.

Într—un târziu, Boboc se plânse că nu mai poate cânta pentru că pieptenele îi gâdila buzele ceva de speriat. Iar Dudu spuse și el că—l dor picioarele după atâta alergătură pe drumuri toată ziua.

— Haideți, încă un pic! îi rugă Pippi, fără să se oprească. Hoții nu avură încotro, cântară și dansară mai departe. Pe la trei noaptea, Pippi zise:

— De—ar fi după mine, aş ţine—o aşa până joi! Da' mă gândesc c—ăţi ostenit şi v—o fi foame.

Chiar aşa şi era, dar pungaşii nu aveau curaj să mai deschidă gura. Pippi scoase din cămară pâine, brânză, unt şi şuncă, friptură rece şi lapte. Se aşezară tustrei la masă şi se înfruptară de mai aveau un pic şi le plesneau burţile. Pippi îşi turnă puţin lapte în ureche:

—Face bine la durerile de ureche! îi lămurî ea.

—Sărăcuţa de tine, te doare urechea? întrebă Boboc.

—Nu, da' s—ar putea să m—apuce!

În cele din urmă, pungaşii se ridicară, mulţumiră pentru masă şi îşi luară rămas—bun.

— Da' ce ne—am mai distrat! Chiar trebuie să plecaţi aşa degrabă? se plânse Pippi. N—am văzut în viaţa mea pe nimeni să danseze scoţiană aşa de bine ca tine! îi zise ea lui Dudu. Şi tu să exersezi temeinic la pieptene şi—o să vezi că nu te mai gădilă, îi spuse lui Boboc.

Chiar când să iasă pe uşă, Pippi le aruncă fiecăruia câte un ban de aur.

— Îl meritaţi pe deplin! le zise ea.

PIPPI MERGE LA O CAFEA

Mama lui Tommy şi a Annikăi invitasese câteva doamne la cafea. Întrucât făcuse multe prăjituri, le dădu voie copiilor să o invite şi ei pe Pippi. Se gândea că, în felul ăsta, Tommy şi Annika vor avea cu cine să se joace şi nu—i vor da bătaie de cap cu musafirii în casă.

Tommy şi Annika se bucurară nespuse când auziră şi dădură fuga la Vila Villekulla. Înarmată cu o stropitoare veche şi ruginită, Pippi uda puţinele flori rămase în grădina păraginită. Cum în ziua aceea ploua cu găleata, Tommy îi spuse că nu era nevoie să ude plantele.

— Păi da, ție—ţi dă mâna să zici! îi zise Pippi indignată. Da' eu, una, am stat trează toată noaptea de bucurie c—o să ud florile, nu mă—mpiedică pe mine un pic de ploaie!

Annika îi dădu vestea că era invitată la ei acasă, la cafea.

— La cafea... *eu?* țipă Pippi și se emoționa atât de tare, încât începu să—l ude pe Tommy, în loc să ude tufa de trandafiri. Vai de mine, oare cum o să fie? Vai, mă trec fiori! Dacă nu mă port frumos?

— O să te porți frumos, n—ai grijă! o liniști Annika.

— Nu fi tu chiar așa de sigură, spuse Pippi. Eu încerc, crede—mă, da' am băgat de seamă de multe ori că oamenilor nu li se părea că mă port cum trebuie, deși mă străduiam din răspuțeri. Pe mare nu prea ne păsa de chestii din astea... Da' promit c—o să mă chinui azi, ca să nu vă fie rușine cu mine.

—Foarte bine! zise Tommy și plecară înapoi spre casă prin ploaie.

—După—masă, la ora trei, să nu uiți! îi strigă Annika de sub umbrelă.

În după—amiaza aceea, la ora trei, o domnișoară foarte elegantă își făcu apariția la ușa familiei Settergren. Era chiar Pippi Șosețica. Părul roșu, despletit de data aceasta, arăta ca o coamă de leu. Își făcuse buzele cu creion roșu aprins și sprâncenele cu creion negru și arăta aproape firoasă. Tot cu roșu își făcuse și unghiile, iar de pantofi își agățase funde mari, verzi.

— Cred c—o să fiu cea mai frumoasă la petrecere! mormăi ea mulțumită, înainte să sune la ușă.

În salonul familiei Settergren erau trei doamne respectabile și, bineînțeles, Tommy, Annika și mama lor. Masa era frumos aranjată, iar în șemineu ardea focul. Doamnele discutau în tihnă, iar copiii stăteau pe canapea și se uitau la un album. Liniște și pace...

Dar pacea nu dură mult.

— Companieeee, DREPTI!

Un strigăt pătrunzător răsună în antreu și, în clipa următoare, Pippi se ivi în prag. Luată pe nepusă masă, doamnele săriră înspăimântate de pe scaune la auzul țipătului.

— Întanteeee, MARȘ! răsună un alt strigăt. Pippi mărșăluie tropăind spre doamna Settergren.

— Companieeee, STAI! Și Pippi se opri.

— Prezențaaați ARM'! Un', DOI! fu următoarea comandă.

Apucând mâna doamnei Settergren, Pippi i—o scutură cu putere.

— Genunchiiii JOS! urlă ea din rărunchi și făcu o plecăciune grațioasă în fața doamnelor. Apoi, zâmbindu—i frumos doamnei Settergren, îi spuse cu vocea ei obișnuită:

— Știți, sunt cam timidă de felul meu și, dacă nu mi—aș da ordine, m—as tot codi și moșmondi în antreu și n—as avea curaj să intru!

Și, zicând acestea, Pippi se repezi la doamne și le pupă pe obraz.

— Șarmant, șarmant, pe cinstea mea! spuse ea, căci auzise odată un domn fin vorbindu—i așa unei doamne.

Pe urmă se așeză în cel mai bun fotoliu pe care îl zări. Doamna Settergren se gândise că Tommy, Annika și Pippi se vor juca în camera copiilor, dar Pippi, așezată comod în fotoliul ei, își trase una peste genunchi și, aruncând o privire spre masa cu bunătăți, zise:

— Tiii, ce bine arată! Când începem?

În clipa aceea, Ella, ajutorul în casă al familiei, intră cu cafetiera, iar doamna Settergren își îmbie musafirii:

—Poftiți, vă rog!

—Prima! țipă Pippi și, din două salturi, fu lângă masă. Îngrămădi pe o farfurie cât de multe prăjituri putu, aruncă repede cinci bucățele de zahăr într—o ceașcă de cafea, turnă peste ele jumătate din cana cu frișca, apoi se așeză din nou în fotoliu cu tot cu pradă, înainte ca vreuna dintre doamne să fi apucat să se apropie măcar de masă.

Pippi se întinse în fotoliu cât era de lungă și apucă farfuria cu prăjiturele cu vârful degetelor de la picioare. Se apucă să înmoaie satisfăcută fiecare prăjiturică în cafea și să și—o îndese apoi în gură, până când un cuvânt nu mai putu scoate, oricât de mult încercă. Golise farfuria în doi timpi și trei mișcări! Se ridică, bătu ușor farfuria cu degetele, ca pe o tamburină, și se

duse să vadă dacă mai erau dulciuri pe masă. Doamnele o priviră dezaprobat, dar Pippi nu băgă de seamă. Pălăvrăgind vesel, dădu roată mesei, luând un fursec de ici, o prăjitură de colo.

— Drăguț din partea voastră că m—ați poftit! N—am mai fost până acum invitată la cafea.

Pe masă trona un frumos tort cu frișca, împodobit la mijloc cu un ornament din zahăr. Pippi își împreună mâinile la spate și se uită la tort. Apoi, deodată, se aplecă și înhață figurina din zahăr cu dinții. Dar, cum se repezise ea așa, își băgase fața prea adânc în tort și, când se ridică, era toată acoperită cu frișca.

— Ha, ha, ha! izbucni Pippi în râs. Ne jucăm de—a v—ați ascunselea? Mă pun eu să număr, că oricum nu mai văd nimic!

Scoase limba și linse frișca.

— Mda, ghinion teribil ăsta cu tortul, zise ea. Acum, dacă tot e stricat, mai bine să—l mănânc pe loc!

Zis și făcut. Pippi atacă prăjitura cu paleta și, cât ai clipi, tortul se făcu nevăzut. Pippi se bătu satisfăcută peste burtă. Doamna Settergren se dusesse până la bucătărie, așa că nu văzuse întâmplarea cu tortul. Celelalte doamne însă se uitară cât se poate de sever la Pippi. Ar fi vrut și ele să apuce să guste tortul. Pippi pricepu că erau supărate și se gândi pe dată să le înveselească:

— Ei, nu vă supărați pentru atâta lucru, le consolă ea. Important e că suntem sănătoși cu toții. Și că ne—am adunat la o cafea să ne simțim bine!

Apucă apoi zaharnița cu cuburi de zahăr și le răsturnă pe podea.

— Vai de mine, am crezut că—i zahăr pudră! țipă Pippi cu o voce ascuțită. *Cum* m—am putut înșela în halul ăsta?! Da' când te urmărește ghinionul, n—ai scăpare! Din fericire, tot ce poți să faci când împrăștii cuburi de zahăr pe jos e să iei repede o gură de zahăr pudră.

Pe urmă luă de pe masă o altă zaharnița, presără puțin pe limbă și crănțani mulțumită:

— Bun așa! Dacă nici asta n—ajută, nimic n—ajută! Pe urmă începu să presare zahăr pe podea:

— După cum vedeți, *ăsta—i* zahăr pudră! Așaaa, acumă trebuie să meargă... Adică, la ce bun o grămadă de zahăr pudră, dacă nu poți să pudrezi, vreau să știu? Știți ce distractiv e să mergi pe o podea pudrată cu zahăr? le întrebă ea pe doamne. Și e și mai distractiv dacă mergi cu picioarele goale, continuă Pippi și își aruncă pantofii și șosetele de nu se văzură. Eu zic să —ncercati, asa distracție nici c—ați mai văzut, jur!

Doamna Settergren se întoarse din bucătărie și, când dădu cu ochii de zahărul împrăștiat pe podea, o apucă strâns pe Pippi de—un braț și o duse până la canapea, unde stăteau cuminți Tommy și Annika. Apoi se așeză lângă musafire și le îmbie să se mai servească. Văzând că tortul dispăruse, se bucură, căci crezu că oaspeților le plăcuse atât de mult, încât îl mâncaseră pe tot.

Pippi, Tommy și Annika șopocăiau încetișor pe canapea. Focul ardea în șemineu. Doamnele își beau a doua ceașcă de cafea și era, din nou, liniște și pace. Și, cum se întâmplă de obicei la o cafeluță, doamnele începură să vorbească despre ajutoarele în casă. Că nu se mai găseau ajutoare pricepute, că nu erau mulțumite de cum își făceau treaba și tot așa. Fură toate de acord că era mai bine fără, că măcar dacă—și făceau singure treburile, le făceau temeinic.

Pippi stătea pe canapea și asculta. Când doamnele se opriră o clipă, se băgă și ea în vorbă:

— Bunica își luase odată o jupâneasă în casă, pe nume Mălin. Avea degerături la picioare, da' altfel era de treabă. Mă rog, singura problemă era că, de—ndată ce intrau musafirii, se repezea și—i mușca de picior. Și lătra. Aoleu, ce mai lătra, o știa toată strada! Da' lătra numai așa, în joacă. Mă rog, musafirii nu prea înțelegeau asta. într—o zi, chiar după ce o angajase bunica pe jupâneasă, a venit o preoteasă bătrână în vizită. Bineînțeles, Mălin s—a repezit și i—a înfipt dinții în picior. Preoteasa a tras un urlet de—a speriat—o de moarte pe jupâneasă, care a

mușcat—o atunci și mai abitur, de i s—au încheștat dinții pe piciorul babei. Și după—aia nu mai putea să—i descleșteze. Și—a rămas așa, cu dinții înfiți în preoteasă, până vineri. Și—atunci bunica a fost nevoită să curețe singură cartofii. Da' măcar i—a curățat bine de tot. Așa de bine, că n—a mai rămas nimic. Numai coaja! Ei, după vinerea asta de pomină, preoteasa n—a mai călcat pe acolo. Nu prea știa de glumă, ce să—i faci, și cum Mălin era tare glumeață și veselă... Da' cam sensibilă uneori, dacă stau să mă gândesc bine. Odată, când i—a înfiț bunica o furculiță în ureche, s—a smiorcăit toată ziua.

Pippi se uită în jur și zâmbi prietenos:

— Mda, cam așa cu Mălin, spuse ea, frecându—și mâinile mulțumită.

Doamnele se prefăcură a nu fi auzit nimic și continuă să pălăvrăgească:

—De—ar fi îngrijită Rosa mea, m—aș putea gândi să n—o dau afară. Dar e ca o purcică! spuse doamna Berggren.

—Ooo, s—o fi văzut pe Mălin! se băgă iar Pippi în vorbă. Era jengoasă ceva de speriat, o plăcere să—ți iasă în cale, așa zicea bunica. Multă vreme bunica a crezut că așa—i pielea ei, da' când colo, era doar mânjită cu te miri ce. Și, odată, la bazarul de la Hotel Central, a luat chiar premiu pentru doliul de sub unghii! Da, da, vai și amar, ce jupâneasă îngălată! zise Pippi veselă.

Doamna Settergren o privi cu asprime.

—Și, dacă vă puteți închipui, spuse doamna Granberg, deunăzi, când să iasă în oraș, Britta mea a împrumutat fără să—mi ceară voie rochia mea albastră, de mătase. Spuneți și voi, ce obraznicie!

—Chiar că! zise Pippi. Pare croită pe același calapod ca și Mălin. Bunica avea un furou roz, care—i plăcea la nebunie. Numai că și lui Mălin îi plăcea la fel de mult, pricepeți voi? Și—n fiecare dimineață se dondăneau cine să poarte furoul. Până la urmă s—au înțeles să—l poarte pe rând, câte o zi fiecare, ca să fie treaba cinstită. Da' Mălin, șireată, ce credeți că făcea? Venea și—n diminețile în care nu era rândul ei și zicea: „Ori îmi dai furoul roz, ori strop de piure de păstârnac nu pupi azi!” Și—atunci, biata bunica, ce să facă? Piureul de păstârnac era mâncarea ei preferată. N—avea încotro și—i dădea furoul. Și după—aia să vezi ce cuminte se ducea Mălin în bucătărie și începea s—amestece piureul de—mproșca toți pereții!

Preț de—o clipă, doamnele amuțiră. După aceea, doamna Alexandersson zise:

—Nu bag mâna—n foc, dar cred că Hulda mea fură! Am observat c—au început să—mi dispară lucruri.

—Mălin... începu Pippi.

Însă doamna Settergren puse piciorul în prag:

— Copii, mergeți în camera voastră! Acum!

— Stați așa, să vă povestesc că și Mălin șterpelea, sări Pippi. Ca o coțofană! Vrute și nevrute, pe ce—i picau ochii! Se scula și—n toiul nopții ca să fure un pic, altfel nu putea să doarmă—n pace, așa zicea ea. Odată a șterpelit pianul bunicii și apoi l—a îndesat într—un sertar. Avea mână ușoară, așa zicea bunica.

Atunci Tommy și Annika o luară pe Pippi fiecare de câte un braț și o traseră după ei sus pe scară, spre camera lor. Doamnele erau la a treia ceașcă de cafea. Doamna Settergren spuse:

— Nu prea am de ce să mă plâng de Ella mea, dar cam sparge porțelanuri, asta pot să zic. Un căpșor cu plete ca morcovul se iți în capul scărilor:

— Că tot vorbeam de Mălin, poate vă—ntrebați dacă spârgea și ea vesela. Cu vârf și îndesat! Dar numai marțea, o păstrase special pentru spart, așa zicea bunica. Și, în fiecare marți, negreșit, încă de pe la cinci, comoara de jupâneasă se pune pe făcut cioburi. Începea cu ceștile de cafea, pahare și alte lucruri ușurele și continua cu farfuriile de supă, apoi cu farfuriile întinse și, la urmă, platourile și supierele. O hărmălaie de toată frumusețea marți dimineața, așa zicea bunica. Și, de—i rămânea ceva timp liber, după—amiază Mălin lua

ciocanul și făcea țândări farfuriile antice, din porțelan chinezesc, atârnate pe pereții din salon. Miercurea cumpăra bunica porțelanuri noi, încheie Pippi și se făcu nevăzută, iute ca o nălucă. Doamna Settergren își pierdu răbdarea. Urcă scările în fugă și intră în camera copiilor chiar când Pippi se apucase să—l învețe pe Tommy cum se stă în cap.

— Să nu mai vii niciodată aici, dacă nu știi să te porți! îi spuse doamna Settergren supărată.

Pippi o privi uluită și ochii i se umplură încet de lacrimi:

— Mă gândeam eu... zise ea, că n—o să știu să mă port! N—are niciun rost să mă mai chinui, n—o să—nvăț niciodată. Mai bine rămâneam pe mare!

Zicând acestea, Pippi îi făcu o plecăciune doamnei Settergren, își luă rămas—bun de la Tommy și Annika și coborî încet scările.

Venise vremea să plece și musafirele. Pippi se așeză pe dulăpiorul pentru galoși din antreu și le privi pe doamne cum își pun pardesiurile și pălăriile.

— Ce păcat că nu vă place de jupânele voastre, le zise ea. Dac—ăți avea una ca Mălin... jupâneasă fără pereche, așa zicea bunica. Știți, odată, de Crăciun, Mălin trebuia să frigă un purcel întreg. Și ce credeți c—a făcut? Citise, vezi bine, în cartea de bucate că purcelul la tavă se servește cu hârtie creponată în urechi și—un măr în gură. Da' sāraca de ea n—a priceput că mărul era pentru purcel. S—o fi văzut în ziua de Crăciun, gătită cu șorțul de zile mari și c—un ionatan cât toate zilele în gură! Bunica i—a zis: „Nu ești zdravănă, Mălin!” Da' Mălin o vorbuliță nu putea scoate, numai bālămăjea *bbbm*, *bbbm*, *bbbm* și dădea din cap de—i flutura hārtia creponată din urechi. Și n—a putut nici să muște lumea, cum făcea ea de obicei, deși era casa plină de musafiri, credeți—mă! Nu, nu, n—a fost deloc un Crăciun fericit pentru biata Mălin, încheie Pippi cu o voce tristă.

Doamnele erau acum gata de plecare și își luau la revedere de la doamna Settergren. Pippi se apropie și ea și—i șopti:

— Iertare că n—am știut să mă port! Adio!

Apoi își puse pălăria cu boruri largi și le urmă pe doamne. În fața porții, drumurile li se despărțiră. Pippi o luă spre Vila Villekulla, iar doamnele în direcția opusă.

După ce merseseră o bucată de vreme, doamnele auziră un gâfăit în spatele lor. Era Pippi, care venea în goană după ele:

— Și, n—o să vă vină a crede, da' bunica a plâns după ce s—a dus Mălin. Imaginați—vă, într—o marți dimineată, după ce apucase să spargă doar vreo duzină de cești de ceai, Mălin și —a luat picioarele la spinare și—a plecat pe mare. Biata bunica a trebuit să spargă singură restul porțelanurilor în ziua aia. Și, cum nu era obișnuită, a făcut bășici în palme, sārăcuța! Pe Mălin n—a mai văzut—o niciodată. Mare păcat, că era o jupâneasă a—ntāia, așa zicea bunica!

Cu asta, Pippi se întoarse pe călcāie și plecă, iar doamnele își văzură de drum. Mai trecu o vreme și iar se auzi Pippi, de undeva din depārtare, strigānd cāt o țineau bojocii:

— Și Maaalin nu māturaaaa niciodaaață sub paaaturi!

PIPPI SALVEAZĂ VIETȚI

Într—o după—amiază, Pippi stătea și tot chibzuia cu ce să—și mai umple timpul. Tommy și Annika erau plecați în vizită cu mama lor, așa că nu puteau veni pe la ea. Ziua fusese, de altfel, plină de îndeletniciri plăcute pentru Pippi. Se trezise devreme și îi servise micul dejun la pat lui Musiu Nilsson — suc de fructe și colăcei calzi. Coccoțată în pat, în cămășuța ei de noapte bleu, ținând frumos paharul cu ambele mâini, maimuțica păruse tare mirată de asemenea tratație dis—de—dimineață. Apoi hrănise și țesălase calul și—i povestise o lungă aventură din timpul unei călătorii pe mare. Pe urmă se dusese în salon și făcuse o pictură mare pe tapet, care înfățișa o doamnă grăsană, cu rochie roșie și pălărie neagră. Într—o mână ținea o floare galbenă și în cealaltă un șobolan mort. „O pictură foarte frumoasă, parcă luminează toată încăperea!” își spusese Pippi. Apoi se așezase la birou și se uitase la ouăle de păsări și la scoici, amintindu—și de locurile minunate de unde le adunase împreună cu tata și de prăvăliile mititele și plăcute din lumea largă, de unde cumpăraseră puzderia de lucrușoare frumoase cu care umpluse sertărașele scrinului. Încercase pe urmă să—l învețe scoțiană pe Musiu Nilsson, dar nu fusese chip. Se gândi atunci să încerce să învețe calul, dar până la urmă se lăsă păgubașă, se băgă în lada cu lemne și închise capacul. Se jucă de—a sardina în conservă, dar îi păru rău că nu erau și Tommy și Annika, să fie și ei sardine. Încet, încet, se lăsa seara. Pippi își lipi de geam nasul ca un cartofior și se uită la apusul de toamnă. Își aminti că nu mai călărise de câteva zile și se hotărî pe loc să facă o plimbare. Un sfârșit agreabil pentru o duminică plăcută! Așa că Pippi își puse pălăria cea mare, îl luă pe Musiu Nilsson care se juca într—un colț cu niște bile de sticlă, puse șaua pe cal și îl dădu jos de pe verandă. Și plecară la plimbare, Musiu Nilsson pe Pippi, iar Pippi pe cal.

Era un frig mușcător și țărâna înghețată de pe drum scrâșnea sub copitele calului. Cocoțat pe umărul lui Pippi, Musiu Nilsson încerca să apuce din mers crengi din copacii pe sub care treceau, însă Pippi galopa ca vântul și ca gândul, așa că nu reușea să apuce nici măcar o frunză. În schimb, crengile îl tot plesneau peste urechi și—i era tare greu să—și țină pălărioara de pai pe cap.

Pippi galopă prin tot orașul. Oamenii se lipeau înfricoșați de ziduri când trecea ca o furtună pe străzi.

Orășelul avea, de bună seamă, o piață, și acolo erau primăria, zugrăvită frumos în galben, câteva case vechi și frumoase și o clădire urâtă și șubredă, cu trei etaje, căreia lumea îi zicea Zgârie—Nori pentru că era mult mai înaltă decât toate celelalte case.

La ceasul acela al după—amiezii, era liniște și pace în orășel. Dar, deodată, liniștea fu tulburată de strigăte:

— Arde Zgârie—Nori! Foc! Foc!

Oameni cu ochii cât cepele de spaimă se adunară degrabă din toate părțile. Țiind de zor, o mașină de pompieri sosi în trombă, iar copilașii, atât de bucuroși de obicei să vadă mașina de pompieri, plâneau acum speriați să nu ia foc și casele lor. Piața se umplu de lume cât ai clipi și polițiștii cu greu reușiră să facă loc pompierilor să se apropie. Pe ferestrele Zgârie—Noriului ieșeau flăcări, iar pompierii ce se luptau din greu cu focul fură învăluți de fum și scântei.

Focul izbucni la parter, dar se răspândi cu repeziciune la etaj. Și, deodată, oamenii zăriră ceva ce îi făcu să ție îngroziți. O mână de copil deschise fereastra mansardei și se iviră doi băieți, care începură să strige după ajutor:

— Ajutor, nu putem să ieșim, cineva a făcut focul pe scări! țipă cel mai mare dintre ei. Avea doar cinci ani și frățiorul lui cu un an mai puțin. Mama lor plecase cu ceva treburi și copiii rămăseseră singuri acasă. Mulți dintre cei adunați în piață începură să plângă, iar șeful pompierilor părea foarte îngrijorat. Mașina de pompieri avea o scară, dar era prea scurtă, nu puteau ajunge până sus, la mansardă. Și nici în clădire nu puteau intra să salveze copiii. Deznădejdea cuprinse mulțimea din piață când pricepură cu toții că băieții nu puteau fi salvați. Iar micuții plâneau de ți se rupea inima. În scurt timp, focul avea să ajungă la mansardă...

În mijlocul mulțimii era Pippi, călare pe cal. Cercetă curioasă mașina de pompieri, gândindu—se dacă să—și cumpere și ea una. Îi plăcea pentru că era roșie și pentru că făcea atâta zgomot când mergea pe stradă. Apoi se uită la focul care trosnea și i se păru frumos când câteva scântei aterizară pe ea.

În cele din urmă îi văzu pe copiii din mansardă. Spre uimirea ei, cei doi băieți nu păreau la fel de încântați de foc ca și ea. Pentru Pippi, asta era peste putință de înțeles, așa că—i întrebă pe cei din jur:

— De ce plâng copiii?

Mai întâi nu primi decât suspine drept răspuns, dar, în cele din urmă, un domn grăsan îi zise:

— Tu de ce crezi? Tu n—ai țipa dac—ai fi acolo sus și n—ai putea coborî?

—Eu nu țin niciodată! spuse Pippi. Și, dacă vor să coboare, de ce nu—i ajută nimeni?

—Pentru că nu se poate, nu vezi? răspunse domnul cel gras.

Pippi cugetă o vreme.

—Poate cineva să—mi aducă o frânghie lungă? întrebă ea.

—La ce folos? se miră grăsanul. Copiii sunt prea mici să poată coborî ținându—se de frânghie. Și, în primul rând, cum duci frânghia pân—acolo sus?

—Ei, pe mare înveți multe! răspunse Pippi liniștită. Aduceți—mi o frânghie!

Nimeni nu credea că ajută la ceva, dar până la urmă, cineva îi aduse o frânghie.

Lângă Zgârie—Nori crescuse un copac înalt, a cărui coroană ajungea până în dreptul ferestrei mansardei, însă, între copac și fereastră, erau vreo trei metri, iar trunchiul copacului era neted,

fără crăci pe care să te poți cățăra. Nici măcar Pippi nu s—ar fi putut sui într—un astfel de copac.

Focul mistuia totul în cale, copiii din mansardă țipau și lumea din piață plângea.

Pippi descăleca și se apropie de copac. Apucă frânghia și o legă strâns de coada lui Musiu Nilsson.

— Cine—i băiețelul cuminte al lui Pippi? îi spuse ea.

Apoi așază maimuțica pe trunchiul copacului și o împinse ușurel. Musiu Nilsson pricepu de îndată ce avea de făcut și începu să se cațere ascultător spre vârful copacului. Pentru o maimuțica, era floare la ureche!

Oamenii își ținură răsuflarea privind—l pe Musiu Nilsson cum se cațără. Ajuns în vârf, se așază pe o creangă și se uită spre Pippi. Fata îi făcu semn să coboare. Maimuțica începu să coboare pe cealaltă parte a crengii, astfel încât, când ajunse jos, frânghia era petrecută pe cracă și ambele capete ajungeau până la pământ.

— Măi, Musiu Nilsson, ești nemaipomenit de isteț! Poți să te faci profesor oricând! îl laudă Pippi și—i desfăcu frânghia legată de coadă.

Undeva, în apropiere, se renova o casă. Pippi dădu fuga și aduse o placă lungă de lemn. Cu placa la subraț, apucă apoi capetele frânghiei cu mâna liberă, își propti bine picioarele în trunchiul copacului și începu să urce. Iute și agilă, se cațără până în vârf cât ai clipi. Uluiți de —a binelea, oamenii din piață se opriră din văicărit. Ajunsă în vârful copacului, Pippi așază placa de lemn pe o cracă groasă, o împinse cu grijă spre mansardă și făcu un soi de punte între fereastră și copac.

Mulțimea o privea în tăcere deplină. Scena era atât de palpitantă, încât nimeni nu mai putea scoate un sunet.

Pippi păși pe placă și le zâmbi blând copilașilor din mansardă:

— Da' de ce sunteți așa de triști? Vă doare burtica? Apoi fata traversă în fugă placa și intră în casă:

— E cam cald aici. Azi nu mai trebuie să faceți focul, garantat! Și, maximum maximorum, patru surcele mâine în sobă! îi instrui ea.

Îi luă în brațe pe cei doi băieței și ieși degrabă pe placa de lemn.

— În sfârșit puțină distracție, le spuse Pippi. Aproape ca mersul pe sârmă!

Când ajunse la mijlocul plăcii, Pippi ridică grațios un picior în aer, exact așa cum făcuse la circ. Un geamăt de spaimă străbătu mulțimea și, o clipă mai târziu, când Pippi își pierdu un pantof, câteva doamne în vârstă leșinară. Dar fetița ajunse cu bine pe trunchiul copacului și oamenii izbucniră în urale ce răsunară în noaptea întunecată și acoperiră trosnetele focului mistuitor.

Pippi adună frânghia, legă un capăt de o cracă și celălalt de mijlocul unuia dintre băieți, apoi începu să—l coboare cu grijă pe copilaș spre poalele copacului. Copleșită de fericire, mama, care așteptase cu inima strânsă, îl îmbrățișa cu lacrimi în ochi. Pippi strigă de sus:

— Desfă frânghia, ce—aștepți? Mai e un pici aici și nici ăsta nu stie să zboare!

Oamenii săriră să desfacă nodul frânghiei. Pippi făcea niște noduri de toată frumusețea, învățase pe mare! Trase frânghia sus și fu rândul celui de—al doilea băiețel să fie coborât. În copac mai rămăsese acum doar Pippi. Năzdrăvana păși din nou pe placa de lemn. Lumea se holbă uluită, întrebându—se ce avea de gând să facă. Pippi începu să danseze înainte și—napoi pe placa îngustă, ridicând și coborând grațios brațele și cântând cu o voce răgușită, care abia reușea să răzbată până jos, în piață:

Arde focul,

Arde scânteietor,

Trâmbe si vălătuci valsează,

Arde pentru mine,

*Arde pentru tine,
Și pentru toți ce—n noapte dansează!*

Pippi dansa din ce în ce mai înverșunat și mulți dintre spectatori închiseră ochii, de teamă să n—o vadă căzând și făcându—se praf. Flăcări uriașe ieșeau pe fereastra mansardei și, la lumina lor, mulțimea o vedea acum pe Pippi foarte clar. Ridică brațele spre cerul nopții și, în timp ce o ploaie de scântei se abătu asupra ei, Pippi strigă fericită:

— Ce văpaie! Minunată, minunată!

Apoi dintr—un salt apucă frânghia:

—Iuhuuu! strigă ea și coborî din copac iute ca fulgerul.

—De patru ori ura pentru Pippi! îndemnă șeful pompierilor mulțimea adunată în piață.

—Uraaa, uraaa, uraaa, uraaa! izbucniră toți oamenii într—un glas.

Cineva strigă chiar de *cinci* ori, nimeni alta decât Pippi!

PIPPI ÎȘI SERBEAZĂ ZIUA DE NAȘTERE

Într—o bună zi, Tommy și Annika găsiră o scrisoare în cutia poștală. „PENTRU TMMY ȘI ANIKA” scria pe plic, iar când îl deschiseră, găsiră o invitație cartonată care zicea așa:

*TMMY ȘI ANIKA POFTIT LA PIPPI ACAS LA PETRECERE DE ZIOA EI MÂINE
DUPĂMASĂ. ȚINUTĂ: CE AVET CHIEF!*

Tommy și Annika începură să ȝopăie și să danseze de bucurie. Înțeleseseră prea bine despre ce era vorba în bilet, chiar dacă ortografia nu era întocmai ca la carte. Se muncise ceva Pippi să scrie invitația. N—o fi recunoscut ea litera „i” în ziua de pomină când fusese la școală, dar știa să scrie, cât de cât. Pe vremea când călătorea pe mări, unul dintre marinarii de pe corabia tatălui ei stătea adesea seara cu ea pe punte la pupa și o învăța să scrie.

Din păcate, Pippi nu era o elevă prea răbdătoare. Odată se oprea și zicea:

— Știi ceva, Fridolf (așa îl chema pe marinar), mai dă—o—ncolo de toceală, acu' am treabă să mă sui pe catarg, să văd cum e vremea mâine!

Așa că nu era de mirare că treaba asta cu ortografiatul cam scârțâia. Pippi moșmondise toată noaptea la invitația pentru petrecere și abia spre dimineață, când stelele păleau deasupra Vilei Villekulla, se furișase până la casa lui Tommy și Annikăi și pusese scrisoarea în cutia poștală. De îndată ce se întoarseră de la școală, Tommy și Annika începură să se dichisească pentru petrecere. Annika o rugă pe mama să—i onduleze părul. Mama îi făcu bucle frumoase și apoi le legă cu o fundă mare de satin roz. Tommy se pieptănă și își umezi părul cu apă ca să stea lins, căci lui nu—i plăcea defel părul ondulat. Annika vru să se îmbrace cu cea mai elegantă rochie pe care o avea, dar mama zise că mai bine nu, căci rar se întâmpla ca Annika să vină acasă cu hainele curate după vreo vizită la Pippi. Așa că Annika trebui să se mulțumească de data asta cu o rochiță mai puțin elegantă. Lui Tommy nu prea îi păsa ce haine purta, atâta vreme cât îi veneau bine.

Cumpăraseră, bineînțeles, un cadou pentru Pippi, cu bani din pușculiță. În drum spre casă de la școală, se opriseră la magazinul de jucării și cumpăraseră un foarte frumos... sss, asta era încă secret! Cadoul era învelit în hârtie verde și legat frumos cu multă panglică. Când fură gata de plecare, Tommy luă pachetul și porniră spre casa lui Pippi. Din prag, mama nu mai contenea să le amintească să nu—și murdărească hainele. Hotărâseră ca Annika să ducă și ea pachetul o bucată de drum, apoi să i—l întindă lui Pippi amândoi deodată.

Era noiembrie și se întuneca devreme. Tommy și Annika intrară pe poarta Vilei Villekulla ținându—se de mână, căci era întuneric beznă în curtea lui Pippi, iar copacii bătrâni, ale căror ultime frunze stăteau să cadă, foșneau înfricoșător.

— Foșnesc a toamnă, zise Tommy.

Ce plăcut să vadă ferestrele luminate ale Vilei Villekulla unde petrecerea stătea să înceapă!

Tommy și Annika se strecurau de obicei în casă pe ușa bucătăriei, dar astăzi intrară pe ușa cea mare. Calul nu era pe verandă. Tommy bătu politicos la ușă și o voce răgușită îi răspunse:

Cine—n noaptea neagră sosește?

Cine la usa—mi ciocănește?

Fantome să fie, tomnatece,

Sau doar un biet, sărăcuț soarece?

— Noi suntem, Pippi! Deschide! strigă Annika. Pippi deschide larg ușa.

— Vai, Pippi, de ce—a trebuit să zici de fantome, m—am speriat rău! spuse Annika, uitând să—i ureze „La mulți ani!” lui Pippi.

Pippi izbucni în râs și deschise larg ușa bucătăriei. Ooo, ce bine era la căldură și lumină!

Petrecerea avea să fie în bucătărie, căci era încăperea cea mai plăcută din toată casa.

La parter erau doar două camere: salonul, unde era o singură mobilă, scrinul lui Pippi, și cealaltă era dormitorul. Bucătăria, însă, era mare și primitoare, iar Pippi făcuse curățenie lună! Covoare peste tot și o față de masă nouă, pe care chiar ea o cususe. Florile pe care le brodase erau de—a dreptul bizare, dar Pippi zise că în Indochina creșteau asemenea flori, așa că nu era nimic de mirare. Perdelele erau trase și în sobă focul trosnea vesel. Musiu Nilsson stătea pe lada cu surcele și izbea două capace de oală unul de celălalt, ca pe talgere. Într—un alt ungher stătea calul, căci fusese și el invitat la petrecere, de bună seamă.

Într—un târziu, Tommy și Annika își amintiră să o felicite pe Pippi pentru ziua ei. Tommy făcu o plecăciune, Annika o reverență, apoi îi întinseră cadoul și spuseră:

— La mulți ani cu ocazia zilei de naștere!

Pippi le mulțumi și desfăcu nerăbdătoare pachetul. O cutie muzicală! Pippi era în culmea fericirii. Îl îmbrățișa pe Tommy, apoi pe Annika, îmbrățișa cutia muzicală și hârtia de

împachetat. Învârti manivela cutiei muzicale și ... *cling, cling, ding, ding*, se auzi ceva ce voia, pesemne, să semene cu cântecul „Ah, iubite Augustin!”

Pippi învârti încă o dată și încă o dată manivela. Parcă nu mai vedea nimic altceva în jur. Însă, deodată, își aminti ceva:

— Vai de mine, am uitat să vă dau cadourile! zise ea.

— Bine, dar nu—i ziua noastră! se mirară Tommy și Annika.

Pippi se uită la ei încă și mai mirată:

— Păi, nu, da—i ziua mea! Ce, n—am voie să dau cadouri de ziua mea? Ori scrie în cărțile alea ale voastre pentru școală că nu—i voie? O fi având ceva de—a face cu tabla multiplicărilor de nu merge?

—Ba merge, sigur că merge, zise Tommy. Numai că nu se obișnuiește. Eu unul n—aș zice nu...

—Nici eu, spuse Annika.

Pippi se duse fuguța în salon și aduse două pachete. Tommy primi un fel de flaut din fildeș, iar în pachetul Annikăi era o frumoasă broșă în formă de fluture. Aripile fluturelui erau încrustate cu pietre roșii, albastre și verzi.

Acum că toată lumea își primise cadourile de ziua de naștere, venise vremea ospățului. Pe masă așteptau o mulțime de colăcei cu scorțișoară, prăjituri și alte bunătăți. Prăjiturile arătau de—a dreptul curios, dar Pippi spuse că așa arătau prăjiturile în China.

Pippi îi turnă fiecăruia în cană ciocolată caldă cu frișca și, când să se așeze la masă, Tommy spuse:

—Când mama și tata au musafiri la cină, domnii primesc un cartonaș pe care scrie ce doamnă trebuie să—nsoțească la masă. Zic să facem și noi la fel.

—Vânt din pupa! zise Pippi.

—Deși... e cam greu, că n—avem decât un domn, pe mine, șovăi Tommy.

—Ce bazaconii zici acolo? Da' Musiu Nilsson ce crezi că—i, domnișoară?

— Aăă, așa—i, am uitat de Musiu Nilsson, spuse Tommy. Se așeză pe lada cu lemne de foc și scris pe un cartonaș:

Domnul Settergren are onoarea să o escorteze pe domnișoara Șosețica la cină.

— Eu sunt domnul Settergren, zise Tommy mulțumit și—i arătă cartonașul lui Pippi. Apoi scris pe un altul:

Musiu Nilsson are onoarea să o escorteze pe domnișoara Settergren la cină.

— Stai puțin, mai trebuie un cartonaș, pentru cal! spuse Pippi cu hotărâre. Chiar dacă n—o să stea cu noi la masă!

Așa că Tommy scris pe un al treilea cartonaș ce îi dictă Pippi:

Calul are onoarea de a rămâne la colț, unde i se vor servi zahăr și prăjituri.

Pippi îi puse calului cartonașul sub nas:

— Ia citește și zi—mi ce părere ai!

Întrucât calul nu avu nimic de comentat, Tommy îi oferă lui Pippi brațul și se îndreptară spre masă. Cum Musiu Nilsson nu prea dădea semne că ar vrea să fie și el la fel de galant cu Annika, fata îl luă pe sus și îl duse la masă. Însă maimuțica refuză să stea pe scaun și se așeză direct pe masă. Și nici ciocolată cu frișca nu voi, dar când Pippi îi dădu apă, luă ceașca frumos cu ambele lăbuțe și bău.

Cei trei se ospătară în tihnă, iar Annika spuse că, dacă în China se găseau asemenea prăjituri, atunci o să se mute acolo când se face mare.

După ce își goli cana, Musiu Nilsson o întoarse și și—o puse pe cap. Când îl văzu Pippi, făcu și ea la fel, dar, cum încă nu—și terminase ciocolata, o dăură maronie i se prelinse pe frunte, apoi în jos, spre nas. Pippi scoase repede limba și linse ciocolata:

— De cine nu risipește lipsa nu se lipește! zise ea.

Tommy și Annika își linseră pe îndelete cămile înainte să și le pună pe cap.

Când toată lumea fu sătulă și mulțumită și calul primise ce trebuia să primească, Pippi apucă fața de masă de cele patru colțuri și o ridică. Ceștile și farfurioarele se răsturnară ca într—un sac. Apoi îndesă bocceluța în lada cu lemne și închise capacul.

— Îmi place să fac curat de—ndată ce—am terminat masa! spuse ea.

Venise vremea să se joace. Pippi veni cu ideea să se joace „N—atinge podeaua!" Era un joc foarte simplu — tot ce trebuia să faci era să te plimbi încolo și—ncoace prin bucătărie, fără să pui piciorul pe podea. Pippi începu numaidecât să sară de colo, colo. Tommy și Annika se descurcau și ei de minune. De pe masca chiuvetei, dacă întindeau bine picioarele, ajungeau până la cuptor, de pe cuptor pe lada cu lemne, de acolo *țuști* pe băncuța cuierului și de la cuier *țop, țop*, pe două scaune până la bufetul din colț. Între bufet și chiuvetă erau câțiva metri, dar, din fericire, lângă bufet era calul. Dacă te suiai pe el pe la coadă, mergeai apoi spre cap, te întorceai puțin și săreai, aterizai direct pe masca chiuvetei.

După ce se jucară așa o vreme, rochița Annikăi nu mai era „mai puțin elegantă", ci mult, mult, *mult* mai puțin elegantă, iar Tommy arăta ca un coșar și atunci se hotărâră să se joace altceva.

— Ce—ar fi să mergem în pod, în vizită la fantome? spuse Pippi.

Annika se sperie:

— Fa... fa... fantome? Sunt fantome în pod? îngăimă ea.

— Dacă sunt fantome—n pod? O grămadă! zise Pippi. Mișună tot felul de stafii și duhuri acolo sus. Te—mpiedici de ele, nu alta! Mergem?

—Nuuu! gemu Annika, uitându—se cu reproș la Pippi.

—Mama a zis că nu există duhuri și fantome, spuse Tommy foarte sigur pe el.

—Păi, nu există nicăieri în altă parte decât aici. Toate locuiesc la mine în pod ! Nu le mai zic să se mute ,că—mi

răcesc gura de pomană. Da' nu sunt periculoase, atâta că se face vânătaie unde ciupest. Și cam urlă... Și joacă popice cu capul.

—Joa... joa... joacă popice cu capul?! șopti Annika.

—Îhî, exact! zise Pippi. Hai să mergem să vorbim cu ele. Sunt as la popice!

Tommy nu voia să arate că și lui îi era frică și, într—un fel, era curios să vadă cum arată o fantomă. Asta chiar era ceva de povestit la școală! În plus, se gândea că stafiile nu s—ar pune cu Pippi. Așa că se hotărî să urce în pod. Biata Annika nu voia cu niciun chip să meargă cu ei, dar, deodată, îi trecu prin cap că vreo fantomă mică se putea strecura în bucătărie în timp ce îi aștepta singură pe Tommy și Pippi. Hotărârea fu pe loc luată! Mai bine cu Pippi și Tommy printre mii de fantome, decât singură cu vreun pui de fantomă în bucătărie!

Pippi deschise chepengul podului și începură să urce. Nimic nu se zărea, era un întuneric să—l tai cu cuțitul. Tommy o ținea strâns pe Pippi, iar Annika încă și mai strâns pe Tommy.

Treptele de lemn trosneau la fiecare pas. Tommy începu să se gândească dacă era o idee chiar așa de bună aventura asta în pod. Annika n—avu nevoie să se gândească deloc. Era sigură că nu fusese o idee bună!

Încet, încet ajunseră sus. O singură rază firavă de lună lumina podeaua, în rest era beznă.

Gemete și scâncete se auzeau din toate colțurile și răzbăteau prin toate crăpăturile pereților.

— Salutare, fantomelor! strigă Pippi.

O fi fost au ba vreo fantomă pe acolo, nu se știe, căci de răspuns nu răspunse niciuna.

— Mă gândeam eu... zise Pippi. Au plecat la ședința Comitetului de Conducere al Asociației Duhurilor și Fantomelor.

Annika suspină ușurată și se rugă în gând să dureze cât mai mult ședința asta. Dar, deodată, dintr—un colt al podului răsună un vaiet înfiorător:

— Buhuhuuu!

În clipa următoare, Tommy văzu ceva venind în zbor spre el prin întuneric. Simți o atingere pe frunte și văzu o formă întunecată dispărând pe fereștriuca deschisă a podului. Urlă cât îl ținu gura:

—Fantomaaa! Fantomaaa! Annika îi ținu și ea isonul.

—O să—ntârzie la ședință, săraca! Dacă chiar o fi fost o fantomă... Și nu o bufniță! Apropo de fantome, nu există, continuă Pippi, așa că dacă mă gândesc bine, trebuie să fi fost o bufniță. Și, dacă îndrăznește careva să spună că există, îl ciupec de nas!

—Păi, tu ai zis că există! spuse Annika.

—Serios? se miră Pippi. Atunci musai să mă ciupec de nas, adăugă ea și apucându—se de nas, și—l răsuci zdravăn.

Tommy și Annika se mai liniștiră. Ba chiar își făcură curaj și se apropiară de fereastră să se uite în grădină. Nori mari, cenușii alunecau pe cerul nopții, încercând să acopere luna. Copacii foșneau. Se întoarseră deodată și... ce îngrozitor! O siluetă albă venea încet spre ei!

— O fantomă! țipă Tommy.

Annika era atât de înspăimântată, încât nici să țipe nu mai fu în stare. Silueta era tot mai aproape. Copiii se luară în brațe și închiseră ochii, dar deodată, stafia zise:

— Ia uite ce—am găsit! Cămașa de noapte a lui tata, într—un cufăr vechi marinăresc, uitat pe aici. Dacă—o suflec un pic la poale așaaa, pot s—o port!

Pippi se apropie cu cămeșoiul atârându—i până la călcâie.

—Pippi, era să mor de frică! o dojeni Annika.

—Vai de mine, da cămășile de noapte nu—s periculoase, zise Pippi. Nu mușcă decât dacă—i autoapărare!

Pippi se apucă să cerceteze pe îndelete cufărul marinăresc, îl aduse sub fereastră și—l deschise, lăsând raza slabă de lună să lumineze conținutul. Scoase mai întâi un vraf de haine vechi și—l aruncă pe podea. Apoi mai găsi un ochean, două cărți vechi, trei pistoale, o sabie și o pungă plină cu galbeni.

—Tidilipom și pidililei! spuse ea mulțumită.

—Ce palpitant! zise Tommy.

Pippi adună totul în cămașa de noapte și coborâră cu toții înapoi în bucătărie. Annika era fericită să fie din nou la lumină și căldură.

— Nu lăsați armele de foc la îndemâna copiilor! spuse Pippi și luă câte un pistol cu fiecare mână. Se pot întâmpla accidente, continuă ea și apăsă trăgaciul ambelor pistoale în același timp. Tiii, ce mai bubuitură! constată ea, uitându—se în tavan.

Două găuri împodobeau acum tavanul acolo unde nimeriseră gloanțele.

— Cine știe, zise ea pe un ton vesel, poate gloanțele au ieșit prin acoperiș și au nimerit vreo fantomă în picior. Să le fie învățătură de minte, să mai sperie copiii mici și nevinovați! Adică vreau să zic că, fie că există, fie că nu, nu—i nevoie să bage lumea—n sperieți, nu? Vreți și voi câte un pistol?

Tommy se entuziasma peste poate. Annika voia și ea unul, numai să nu fie încărcat.

— Putem să ne facem tâlhari, dacă vrem! spuse Pippi, uitându—se prin ochean. Cu ăsta cred că pot să văd și puricii din America de Sud, continuă ea. O să ne fie de folos în banda noastră de tâlhari!

Chiar atunci se auziră bătăi în ușă. Era tatăl Annikăi și al lui Tommy. Venise să—i ia pe copii acasă, căci era de mult trecut de ora de culcare. Tommy și Annika se grăbiră să—și adune lucrurile, flautul, broșa și pistoalele, apoi îi mulțumiră lui Pippi și își luară rămas—bun.

Pippi își însoți musafirii până pe verandă și se uită după ei cum se îndepărtează pe alee. Copiii se întoarseră și îi făcură cu mâna lui Pippi. Lumina ce răzbătea prin ferestre cădea pe ea din spate. Cu codițele roșii și țepene și cămașa până la călcâie, sabia într—o mână și pistolul în cealaltă, Pippi dădea onorul.

Când Tommy, Annika și tatăl lor ajunseră la poartă, o auziră pe Pippi strigând în urma lor. Se opriră și ascultară. Vântul șuiera printre copaci și vocea lui Pippi abia se auzea. Dar înțelesesă cu toții ce spunea:

— Eu mă fac pirat când voi fi mare! strigă Pippi. Și voi?

